Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

109

43

47

JOI, 23 OCTOMBRIE 1969, ANUL III

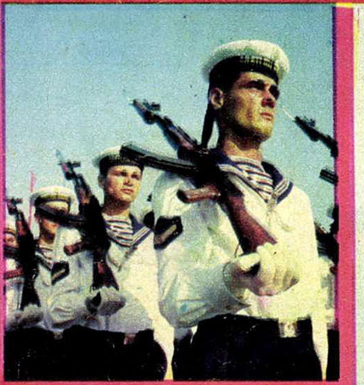

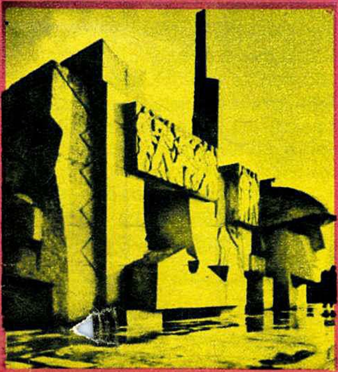

În acest număr:

- **ZIUA FORȚELOR ARMATE ALE R.S.R.:** „ASALTUL DE LA ORELE 5“ (pag. 3-6) și „MICUL GENERAL“ (pag. 7)
- **NOU:** ORARUL „CUTEZĂTORILOR“ (pag. 8-9)
- **START:** *DEMAREAZĂ „DACIA 1300“ (pag. 13)*

801

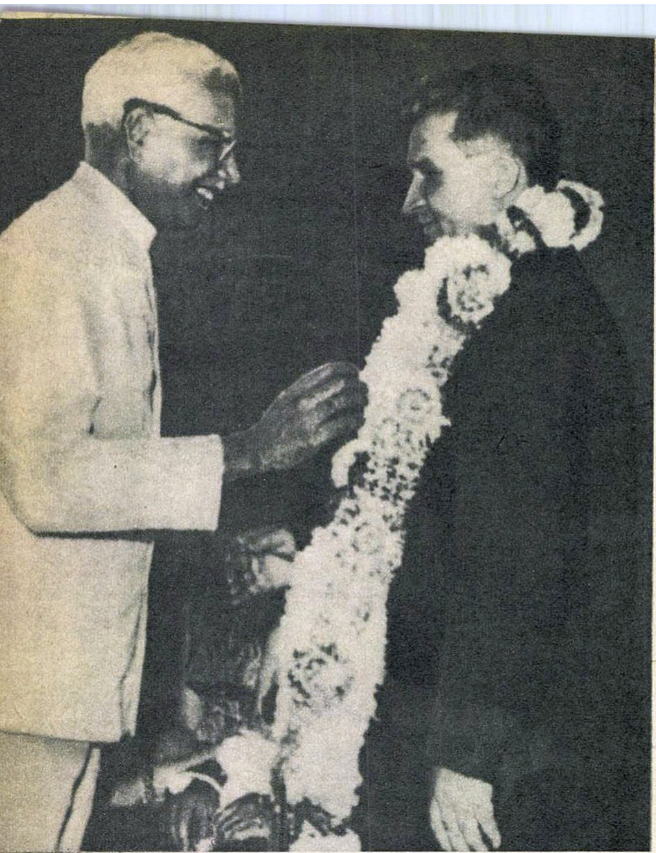

Gazdele oferind tovarășului Nicolae Ceaușescu tradiționala ghirlandă de flori.

În vizită la Muzeul Național, oaspeții admiră mărturiile unei remarcabile tradiții.

VIZITA TOVARĂȘILOR NICOLAE CEAUȘESCU ȘI ION GHEORGHE MAURER ÎN INDIA

La invitația președintelui Republicii India, Varahagiri Venkata Giri, și a primului ministru, Indira Gandhi, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, împreună cu soția, Elena Ceaușescu, și președintele Consiliului de Miniștri, Ion Gheorghe Maurer, împreună cu soția, Elena Maurer, au efectuat, între 13 și 18 octombrie 1969, o vizită oficială în India. Convorbirile oficiale dintre conducătorii de stat ai României și Indiei au prilejuit un amplu și rodnic schimb de opinii cu privire la relațiile dintre cele două țări, fiind evidențiate posibilitățile și perspectivele dezvoltării continuu ascendente a colaborării și cooperării multilaterale în domeniile politic, economic și tehnico-științific. Inalții oaspeți români au vizitat orașul Delhi, precum și alte localități din India, instituții, obiective industriale, muzee de artă. Pe tot parcursul vizitei, solii poporului nostru au fost primiți pretutindeni cu sentimente de prietenie, stimă și prețuire.

Vizita în India a președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și a primului ministru român a reprezentat un moment însemnat în dezvoltarea bunelor relații statornicite între cele două state și popoare, constituind, totodată, un exemplu de realizare în practică a principiilor coexistenței pașnice între țări cu orînduiri sociale diferite.

ECRAN

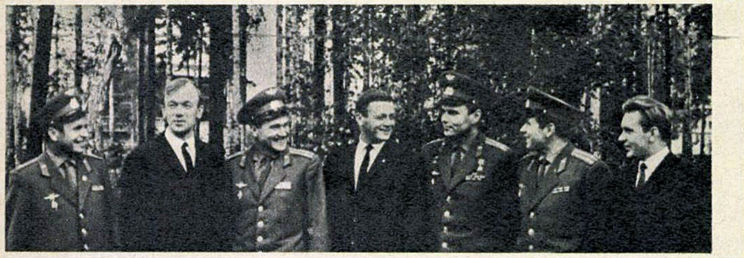

SUDURĂ ÎN COSMOS?

DA!

SPUN Cutezătorii

Despre acest eveniment cosmic ați aflat și din numărul trecut al revistei noastre. Lansarea în trei zile consecutive a navelor cosmice sovietice «Soiuz»-6, 7 și 8, avînd la bord un echipaj format din 7 cosmonauți, zborul lor impetuos în jurul Pămîntului, în formație, aterizarea cu mare precizie, constituie o remarcabilă premieră cosmică.

O mare importanță în realizarea bogatului program îndeplinit de cei șapte cosmonauți sovietici o are, fără îndoială, efectuarea unor experiențe legate de sudarea metalelor în condiții de vid înalt și de imponderabilitate. Pentru prima oară în practica mondială a fost realizat pe o orbită circumterestră un proces tehnologic legat de încălzirea și topirea metalelor, de îmbinarea unor agregate prin sudură. Se deschide astfel calea spre crearea în cosmos a unor platforme orbitale, de pe care cosmonauții pot să-și ia zborul spre alte planete.

În legătură cu această nouă premieră cosmică vom reveni cu un amplu reportaj.

Fotografia de față ne înfățișează pe cei șapte cosmonauți (de la stînga la dreapta — V. Gorbatko, A. Eliseev, A. Filipcenco, V. Volkov, V. Șatalov, G. Șonin și V. Kubașov), care au efectuat zborul în grup cu navele cosmice «Soiuz» 6, 7 și 8.

Scrisoarea săptămînii

Este careva dintre voi, dragi cutezători, care să nu se fălească, ori de cîte ori are prilejul, cu ghidușii, cu snoave și istorii aflate de el, de la Bunicul. Ceasornicul lui cu tic-tac limpede, întors tacticos mereu la aceeași oră, pipa în care fumul consumă ecrane de televizor, în sfîrșit ochelarii cu rame subțiri, mustățile majestuoase, zîmbetul său șăgalnic și îngăduitor nu sînt oare pentru noi o adevărată mitologie? Și la urma urmei, cine ne învață cu mai multă răbdare și iscusință, mai cu seamă în serile de iarnă, să împletim răchită, să țesem carpete, să brodăm ii, să meșterim jucării, să încrustăm lemnul sau metalul, dacă nu aceeași Dulce-Bunică, același Bunic-Sfătos, din poeziile lui Șt.O. Iosif, din evocările lui Delavrancea și Mihail Sadoveanu. Cine ne laudă cu mai multă înfocare pentru faptele noastre bune, și cine ne vorbește mai frumos despre pilda înaintașilor?

Venită din județul Suceava, o veste ne umple sufletul de lumină. Pionierii și școlarii din mai multe comune și orășele din județ au obiceiul să organizeze anual una dintre cele mai frumoase sărbători a locurilor: SĂRBĂTOAREA BUNICILOR. Îmbrăcați în frumoase costume naționale, copiii și veteranii își dau întîlnire și se «întrec» în spectacole, expoziții, evocări istorice, la jocuri, cimilituri ș.a. Sînt sărbători pe care, de la 7 la 70 de ani, suflarea ținuturilor respective le așteaptă cu vie emoție. Serbări de neuitat, la care cel mai greu este să-ți dai seama cine se bucură și se mîndrește mai mult: bunicii cu noi, sau noi, cutezătorii, cu minunații noștri bunici?

Mihai Negulescu

● *Acad* **Elie Carafoli**, *care a onorat în repetate rînduri paginile «Cutezătorilor» cu semnătura domniei sale, a fost reales președinte al Federației internaționale de astronautică. Această realegere este și prima din istoria Federației.*

● *Distinsul colaborator al revistei noastre, prof. dr. docent* **Petre Vancea**, *creatorul celebrului preparat E.T.O., a fost ales membru al Academiei Leopoldina din Berlin și al Societății germane de oftalmologie din Heidelberg.*

«CUTEZĂTORII» TRANSMIT CELOR DOI STRĂLUCIȚI OAMENI DE ȘTIINȚĂ ROMÂNI CALDE FELICITĂRI.

ASALTUL DE LA ORELE 5

de colonel TRAIAN UBA

La început de octombrie ne-am pomenit față-n față cu fruntea ninsă a muntelui abrupt. Toamna, capricioasă, se joacă cu soarele și cu lapovița, după cum i se năzare.

Privit de sus, de pe creastă, muntele își arată, în toată splendoarea coama verde a brazilor. Dacă aș privi cu ochi de turist, m-aș lăsa furat de frumusețile peisajului. Dar și reporterul militar întîrzie cu încîntare în fața acestui decor înainte de a porni pe drumuri ostășești...

Am făcut mai întîi un raid cu elicopterul cercetării, pe deasupra pozițiilor adversarului. De sus, din înalt, cu greu le-am putut identifica locurile ocupate. Mascarea lor era aproape perfectă. Dar ceea ce nu a descoperit ochiul, a făcut filmul ofițerului pilot observator. Pelicula developată ne-a arătat locașurile tunurilor, tranșeele din marginea pădurii, o coloană de mașini pe o șosea și o stație de radiolocație. Comandantul, împreună cu statul său major, în urma informațiilor obținute, după o minuțioasă analiză a situației, a hotărît să atace adversarul în zorii zilei.

Îl privesc pe comandant, în cortul său, aplecat peste harta întinsă cît un cearșaf, cum calculează cu meticulozitate pantele peste care trebuia să treacă trupele. Îl cunosc de aproape un sfert de veac. Sîntem aceeași promoție și am luptat împreună de la 23 August 1944 și pînă la zdrobirea definitivă a Germaniei hitleriste. Țin minte că la Carei, cînd am eliberat ultima brazdă de pămînt românesc, pe 25 octombrie 1944, în iureșul unui atac, fiind rănit de o schijă la arcadă, a refuzat să fie evacuat și a luptat mai departe. Are și astăzi semnul la sprînceana dreaptă, pe care o ridică în sus, ca și atunci, ori de cîte ori i se pare interesantă o soluție tactică. Trage o săgeată cu creion roșu pe hartă și conchide: *«Deci, în zori, la orele 5!»*

*

Frig, noapte, crestele reci și somnoroase. Orele 4,45. O vagă geană de lumină, sus, pe creste. Un zgomot înăbușit, ca un mormăit, trece pe deasupra noastră. Peste cîteva clipe, în poziția «inamică» bombele aviației sînt marcate cu exploziv de trotil, purtate de ecou ca într-o bandă de magnetofon, amplificată de reverberații.

Orele 4,50. Canonada artileriei, în arpegii solemne, pe un registru de sub portativ, își execută simfonia în cadențe ritmice, egale.

În sfîrșit, orele 5 dimineața. Vînătorii de munte, cu bâștile pe-o sprînceană, pornesc din pădure, urcînd ca niște veritabili alpiniști. Se încearcă o escaladare a unui perete, la care probabil că adversarul nu se așteaptă.

Urc într-un «I.M.S.» pentru a prinde pe o șosea coloana de tancuri care așteaptă ordinul de atac. O prind cu motoarele în plin. Cer voie, prin semne, unui subofițer, comandant de tanc, și intru și eu prin turelă în cetatea blindată. Pornim. Ce film se poate realiza în acești doi metri cubi de spațiu locativ, cu pereți de oțel! Am uitat frigul de afară. Mă deschei la gît și privesc prin vizor șenilele tancului din față.

(Continuare in pag. 6)

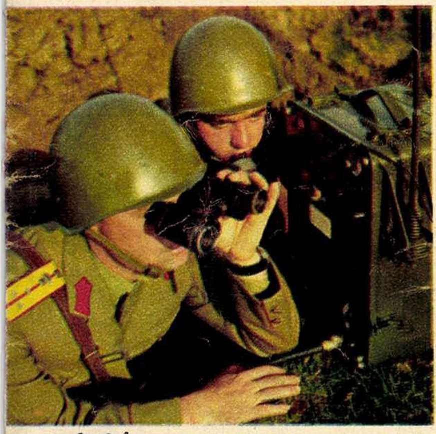
1

1—2. *În timpul atacului, comandantul subunității ține permanent legătura cu eșalonul superior.*

2

COPERTA NOASTRĂ

*«Monumentul eroilor patriei» de la Carei, opera sculptorului **GEZA VIDA**, și aspecte din activitatea militarilor forțelor noastre armate, surprinse pe peliculă de fotoreporterul C. Mihăiță.*

ÎN EXCURSIE
Foto: GH. CUCU

Țară

LUCIAN BLAGA

Țara și-a împins hotarele
toate pînă în cer.
Pajuri rotesc — minutare în veșnicul cer —
peste cîmp și oier.

Fluturînd în veșminte
de culoarea șofranului
ard fetele verii ca steaguri
în vîntul și-n rîsetul anului.

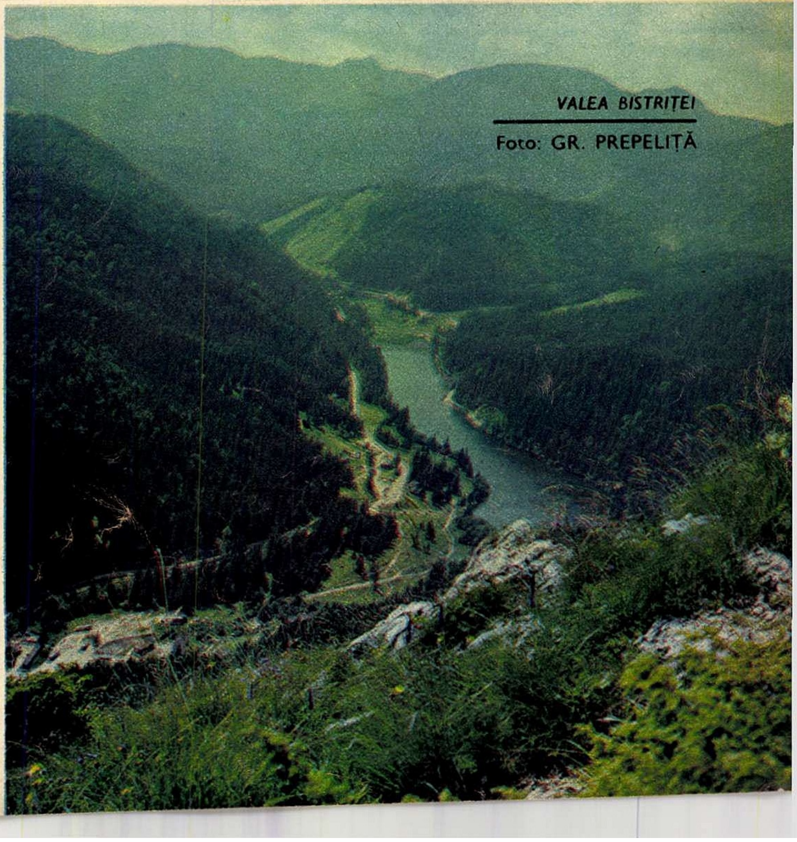
VALEA BISTRIȚEI
Foto: GR. PREPELIȚĂ

PRAID-S

DE FAPT, ÎNTRE COMUNA PRAID, DIN JUDEȚUL HARGHITA, ȘI COMUNA STRĂOANE, DIN JUDEȚUL VRANCEA, SÎNT PESTE 300 KILOMETRI. DISTANȚELE ÎNSĂ, ORICIT AR FI ELE DE MARI, NU SE TOPESC NICI SUB ARIPILE AVIOANELOR SUPERSONICE, NICI ÎN MOTOARELE RACHETELOR INTERPLANETARE, CI MAI ALES ÎN INIMILE OAMENILOR. ÎNTREBAȚI-I PE CEI 80 DE PIONIERI DE LA ȘCOALA GENERALĂ DIN PRAID, CARE AU FOST DE CURÎND, TIMP DE 3 ZILE, OASPEȚII PIONIERILOR DIN STRĂOANE ȘI VĂ VEȚI CONVINGE CĂ AVEM DREPTATE. SOSIND ÎN OSPEȚIE LA PRIETENII LOR DIN STRĂOANE, PE DULCILE MELEAGURI MOLDOVENE, DE UNDE FLĂCĂII LEGENDAREI VRÎNCIOAIA AU PORNIT ODINIOARĂ SĂ-L SLUJEASCĂ ÎN LUPTĂ APRIGĂ ȘI DREAPTĂ PE MARELE ȘTEFAN, VENCEL BIRÓ, ANNA FÜLÖP, IRENE KELEMEN ȘI COLEGII LOR DIN PRAID S-AU SIMȚIT CA LA EI ACASĂ, ALATURI DE TUDORIȚA GROZEA, GEORGETA FURTUNĂ, APREUTESEI SILVIU, ALĂTURI DE TOȚI CEILALȚI PIONIERI ȘI ȘCOLARI STRĂONENI CARE N-AU DEZMINȚIT NICI O CLIPĂ RENUMITA OSPITALITATE MOLDOVENEASCĂ. PRIETENIILE CARE S-AU LEGAT AICI NU SE VOR MAI DESFACE. MOMENTELE PE CARE LE-AU TRĂIT ÎMPREUNĂ ATUNCI NU SE VOR UITA NICIODATĂ.

APARATUL DE FOTOGRAFIAT A ÎNCERCAT SĂ SURPRINDĂ PENTRU CITITORII NOȘTRI MĂCAR CÎTEVA MOMENTE ALE ACESTEI ÎNTÎLNIRI DE NEUITAT.

Cu pline și sare, simbol al ospitalității, al omeniei și prieteniei pe acest pămînt românesc, așa ne-au intîmpinat colegii noștri.

Aici gloria străbună poartă nume nepieritoare: Mărășești, Vrancea...

— Pe mine mă cheamă Biró Ioan...
— Pe mine Nagy Endre...
— Iar pe mine Coman Octav...
În prima zi, un schimb de adrese, ulterior un lung șir de scrisori.

Aici sîntem cu toții, oaspeți și gazde, la un loc. În vie. Loc frumos și mai ales... gustos!

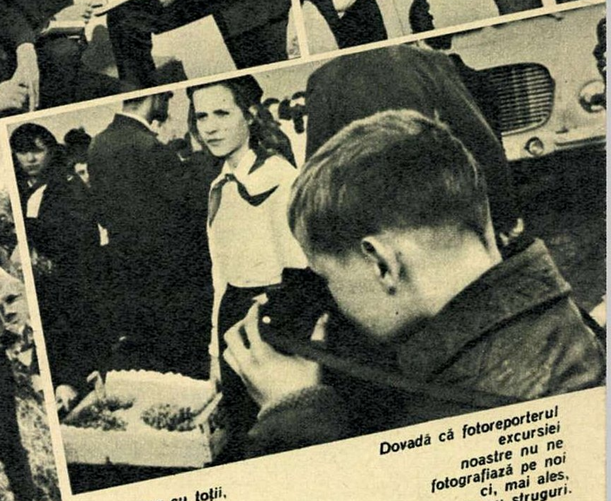

Dovadă că fotoreporterul excursiei noastre nu ne fotografiază pe noi ci, mai ales, lăzile cu struguri.

O poartă «incercată» și un portar cu reflexe impecabile. Numai stîlpul apărării noastre, Ferenć Györgyi, se pare că se cam îndoiește de acest lucru...

Ca la orice meci de zile mari, biletele s-au epuizat din timp, iar spectatorii au fost nevoiți să-și caute locuri în vîrful pomilor. Riscul merita. O fază ca aceea de mai sus nu se poate vedea oricînd.

Dar nici o fază ca aceasta: o adevărată corrida cu o... oaie! Curajosul «toreador» o confundase cu un berbec!

UN FOTO-REPORTAJ de
PETRE GHELMEZ și ADRIAN IACOVACHE
CONDUCĂTORUL CERCULUI FOTO DE LA
CASA PIONIERILOR DIN FOCȘANI.

ZERO KILOMETRI STRĂOANE-PRAID

În cinstea gazdelor, noi, oaspeții, am susținut un reușit spectacol pe scena căminului cultural din Străoane. Calificativul nu ne aparține nouă, spectatorii ni l-au dat.

Cel mai mic interpret din echipa noastră a avut cel mai mare succes pe scenă. Ce păcat că nu poți rămîne totdeauna mic!

Spuneți-ne: poți juca fără emoție rolul, cînd atîția ochi te privesc necruțător? Buchetul de flori însă, parcă îți mai dă puțin curaj.

O, nu, în autobuzele acestea nu se află nici o delegație străină. În ele sîntem chiar noi. Garda de onoare ne-a asigurat-o echipa de ciclism a pionierilor din Străoane.

Așa începe drumul strugurilor spre sticlele cu vin aromat pe a căror etichetă scrie «Panciu».

Se pare însă că de soarele generos al acelei zile de toamnă nu ne-am bucurat numai noi...

Gazdele noastre au o excelentă bază sportivă pe care și-au amenajat-o cu mijloace proprii. Imaginile pe care le vedeți aici reprezintă cele mai palpitante faze din meciurile noastre de handbal (fete și băieți) disputate pe terenurile acestei baze sportive și terminate cu scoruri de... rugbi! Pentru gazde, bineînțeles. Doar noi jucam în deplasare, ca și U.T.A. de altfel!

Am pierdut meciul, dar am cîștigat cupa sportivității... Juriul a avut ochi imparțial, iar strugurii au îndulcit amărăciunea înfrîngerii noastre.

Se poate și așa: trei struguri în două mîini!

Fără cuvinte...

Cînd treceam pe ulițele satului, mic și mare priveau la noi...

Mătușa Aneta este mama lui Coman Octav, dar în aceste trei zile, cît am stat la ei, eu, Endre, am fost fiul ei.

A sosit și momentul despărțirii... Zîmbim în fața aparatului de fotografiat, dar dacă priviți mai bine în ochii noștri...

Ne vom scrie, desigur, dar parcă tot mai frumos era cînd vorbeam împreună. Cînd au trecut aceste trei zile?!

Noi doi așa am mers tot timpul. Și nu numai noi... Poate de aceea la despărțire unora le-au dat lacrimile. Dar nu-i nimic. — La vară, cînd pionierii din Străoane vor fi oaspeții noștri, la Praid, să vii și dumneata, măicuță bătrînă... Pămîntul Vrancei și al Mureșului sînt totuna. Ca și bătăile inimilor noastre.

1

ASALTUL DE LA ORELE 5

(Urmare din pag. 3)

Deodată, ieşim din şosea şi ne desfăşurăm pe un cîmp larg. Privesc mecanicul de la leviere care struneşte motorul. Privesc mîinile ochitorului trăgător, coordonate cu ale mecanicului: în momentul cînd tancul se opreşte o clipă, proiectilul pleacă din culasa tunului, la comanda subofiţerului, lovind în plin macheta-tanc de la poalele muntelui. Fără această sincronizare perfectă — mecanic — ochitor — comandant — proiectilul n-ar fi atins ţinta...

S-a făcut ziuă de-a binelea. Pe lîngă noi trec «în trăgători» pistolarii. Execută un salt lung şi, o dată cu rafalele armelor automate adverse, se fac una cu păşunea montană. Nici nu s-au culcat bine şi încep o răpăială de trasoare, încît urmăresc efectul gloanţelor înşirate parcă pe un fir subţire roşu, pînă ce muşcă terenul din faţă.

*

Cobor din tanc peste o oră, cînd coloana opreşte la marginea unui brădet. O autostaţie, un punct de zbor. Tînărul locotenent, pe care-l recunosc în persoana fostului elev de liceu militar Marius Baştan, cheamă prin eter, într-un dialog cifrat, o pasăre: «*Alo, Vulturul! Lansaţi porumbeii!...*»

În înaltul văzduhului, cîteva păsări de fier reduc viteza motoarelor şi dau drumul paraşutiştilor. O cădere vertiginoasă de la 2 000 de metri şi, deodată, zeci şi zeci de cupole albe plutesc la cîteva sute de metri deasupra cîmpului. N-ai timp să le admiri, fiindcă paraşutiştii încep o răpăială cu automatele, vărsînd o grindină de gloanţe la sol încît, vrei nu vrei, te ţin cu capul în adăpost.

Primul care vine «din cer» lîngă staţia radio e un om între două vîrste, îmbrăcat într-un costum din piele maron. Larghează paraşuta, se desprinde de suspante şi, ridicîndu-se, îi dă un bobîrnac locotenentului cu staţia.

— Cum e, flăcăule?

— Bine, Bine, tată! — răspunde locotenentul, luînd poziţia de drepţi.

De-abia acum îl recunosc. E colonelul Grigore Baştan, ofiţerul paraşutist cu peste 3 000 de salturi în cădere liberă. Îşi îndreaptă casca după care, scoţînd o hartă, îi ordonă locotenentului (adică fiului său):

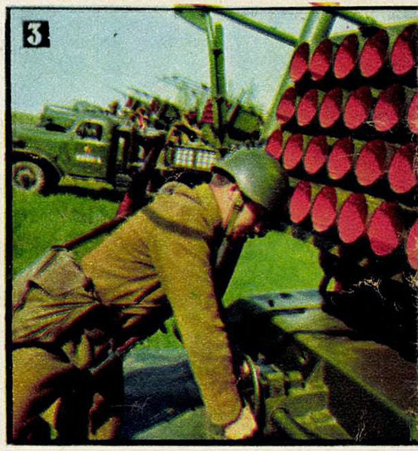

3

«*Anunţă-l pe general că misiunea a fost îndeplinită!*»

Nici nu ştiu cînd s-au regrupat paraşutiştii şi au pornit la atac. Din dreapta intră în luptă un eşalon de blindate, înaintînd cu tenacitate herculeană. Rachetele antitanc îşi fac prezenţa de undeva, din stînga, prin traiectorii razante, incandescente. Terenul, de un dinamism fulminant, capătă aspectul unui cîmp de luptă.

Mi se suprapune o imagine de acum un sfert de veac, de la Carei, şi-l văd parcă pe sublocotenentul de atunci, rănit la sprînceană. Mă trezeşte din amintire aceeaşi persoană, dar cu grad de general acum. E lîngă mine. Priveşte prin binoclu lupta...

Nu este însă decît tabloul unei aplicaţii pe fond montan, în care militarii îşi dau cu succes examenul de maturitate ostăşească.

2

1. Elicopterul îi va transporta pe ostaşi în cel mai scurt timp acolo unde e nevoie de ei. 2. Mitraliorul susţine cu foc viu înaintarea camarazilor lui. 3. Aruncătoarele cu reacţie sînt pregătite pentru tragere.

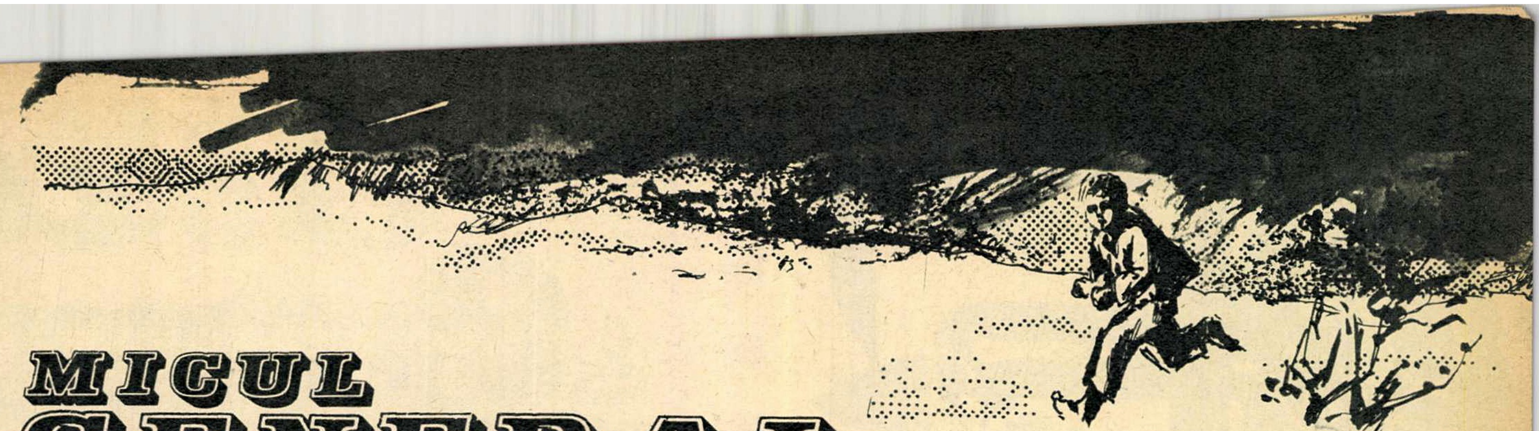

MICUL GENERAL

Povestire de ION GRECEA

Ofițerul stătea ascuns în frunzișul ruginiu al stejarului și încerca, prin binoclu, să deslușească zările. Privea către dealul dimpotrivă, stăruitor, fără să-și dezlipească ochii de pe lentile, nota ceva într-un carnețel, cerceta o hartă pe care o avea întinsă pe genunchi, însemna niște cifre numai de el știute, apoi Tică, micul ciobănaș aflat la tulpina stejarului, îl auzea vorbind în microfonul telefonului spînzurat de-o creangă:

— Alo! Alo! ...Aici «Răsăritul!» Cinci la treizeci și patru cu doi ...Cinci la treizeci și patru cu doi ... «Cumpăna!»... «Cumpăna»!...

Tică îl privea cu curiozitatea celor nouă ani ai săi, tăcut și grav, neînțelegînd cu cine vorbește ofiterul de dimineață, de la revărsatul zorilor, și mai ales ce vorbește. În văzduhul limpede se auzeau șuierînd proiectile, pămîntul răbufnea surd în explozia lor, parcă se cutremura zarea și dintr-o clipă într-alta totul avea să se prăbușească ca într-un vis. Undeva înapoi, dincolo de satul Strîmba, se deslușeau răpăituri repetate de mitraliere și glasuri omenești pe care deseori le arunca vîntul peste deal, picînd în vacarmul acela al luptei. Copilul își mînase oile tot mai departe de sat, urcase pe această spinare de deal și dînd cu ochii de firul telefonului întins prin lăstăriș și auzind vorbă în jur, privise în sus și descoperise cu mirare pe ofițerul ce stătea cocoțat între crengile stejarului ca-ntr-o joacă de-a v-ați ascunselea. Îl ascultase un timp, apoi îndemnase oile la păscut și se așezase și el pe-un smoc de iarbă pîrjolită, tăcut și îngîndurat, dar cu ochii tot în sus. Ofițerul îi aflase prezența, îl întrebase cum îl cheamă, ba, mai mult, îi aruncase un pachet cu biscuiți și un bidon de tablă rugîndu-l să dea fuga pînă la un izvor apropiat și să-i aducă puțină apă.

— Măi Tică, faci tu treaba asta?

— O fac, nene ofițerule. Și voi face și o treabă mai grozavă, că mie-mi place să fiu soldat...

Alergase ca un zbîrnel printre lăstăriș, se lăsase la vale și în cîteva minute se întorsese cu bidonul cu apă. Apoi, cît ai clipi, se și cățărase pe tulpina copacului, întinzîndu-l ofițerului.

— Mulțumesc, Tică!

— Să trăiți și să ajungeți general!

Ofițerul zîmbise, apoi își continuase observarea încruntînd sprîncenele și stînd tăcut aproape un ceas. Din afara dealului către care privea se auzeau răbufnituri adînci, grele ca niște ciocane ce plesneau puternic tăblia cerului. Ofițerul privea prin binoclu, cerceta ceasul, arunca ochii pe hartă, își ștergea fruntea de sudoare, tot tăcut și parcă chipul i se înnegurase de o supărare ascunsă. Alte bubuituri decît cele știute începuseră să despice zarea, parcă în alte locuri decît cele descoperite de el și însemnate pe hartă. De unde apăruseră acestea? Nu cumva erau ecoul primelor, ecou purtat de vînt și amestecat în tumultul acela de iad cu primele răbufnituri? Neliniștit, privea mereu ceasul, apuca binoclul, stăruia cu ochii tot către deal, iar privea ceasul în timp ce sudoarea îi curgea gîrlă pe frunte și pe gît. Într-un tîrziu se uită către Tică. Copilul stătea tot acolo jos, în lăstăriș, cu o oaie culcată la picioarele lui și încerca să-i prindă la gît o curelușă. Tică parcă-i simți privirea, că ridică și el ochii către înălțimea stejarului.

— Măi Tică, vorbi ofițerul, parcă am înțeles că-ți place să fii și tu soldat, așa este?

— Așa este, răspunse Tică și se ridică respectuos în picioare.

— De ce vrei să fii soldat? caută să afle ofițerul.

— Păi... așa... că-mi place... Vreau să ajung general, să comand mulți soldați, să-i pun să tragă cu puștile în hitleriști, și cu tunurile, și eu să merg cu tancul înaintea lor...

— Bravo, Tică. Îți urez să ajungi mare general, rîse ofițerul. Dar vrei să-mi faci mie un serviciu?

— Fac. Să aduc iară apă?

— Nu. Cu totul altceva...

Peste cîteva clipe, ca o zvîrlugă, copilul alerga către valea ce se deschidea la tulpina stejarului. Aici se vedea răsărind dintre lăstărișuri, aci dispărea ca-ntr-o apă verde, apoi din nou se zărea urcînd tot într-o fugă printre tufișuri, cu cămășuța albă umflată de vînt. Ofițerul îl urmărea prin binoclu cum se tot duce către dealul înapoia căruia bănuia tunurile dușmane și parcă începuse să-i bată inima tot mai tare și mai tare, cu fiecare pas pe care copilul îl făcea către primejdie. Dar Tică își vedea de alergarea lui și după puțin nu se mai văzu Ofițerul cercetă stăruitor cu binoclul de la un capăt la altul toată muchia dealului, dar copilul nu mai era de găsit. Dintr-acolo continuau să răbufnească surd explozii ca-ntr-un apocalips, pămîntul se cutremura gata să se despice în două. «Ce să fie cu el? se întreba observatorul de artilerie. Să-l fi dibuit cumva nemții?» Dar nu trecu mult și într-unul din cei mai înalți stejari de pe coama dealului se văzu fluturînd ceva alb, ca un steag sau o eșarfă ce abia se deslușea prin frunza copacului. Era cămașa lui Tică pe care copilul, după înțelegere, o ținea cît mai sus, deasupra capului, mișcînd-o într-o parte și-nalta.

Repede, ofițerul își privi harta, făcu într-o clipă niște calcule, apoi puse mîna pe receptor și strigă să fie auzit de bateriile de artilerie:

— Alo! Aici «Răsăritul!» Aici «Răsăritul!» Cîte opt la douăzeci și patru cu șase! Cîte opt la douăzeci și patru cu șase!...

Peste o secundă, dincolo de deal începu să fiarbă pămîntul. Parcă uriașe cataclisme se năpustiseră într-acolo despicîndu-l în mii și mii de bucăți. Și în timp ce ofițerul îl privea pe Tică alergînd înapoi printre lăstărisul văii de la tulpina stejarului, îi spunea în gînd cu o duioșie mai mult decît părintească:

— Bravul meu general! Să trăiești, s-ajungi mare și să porți aceste galoane!

Ilustrații: EMIL CHENDEA

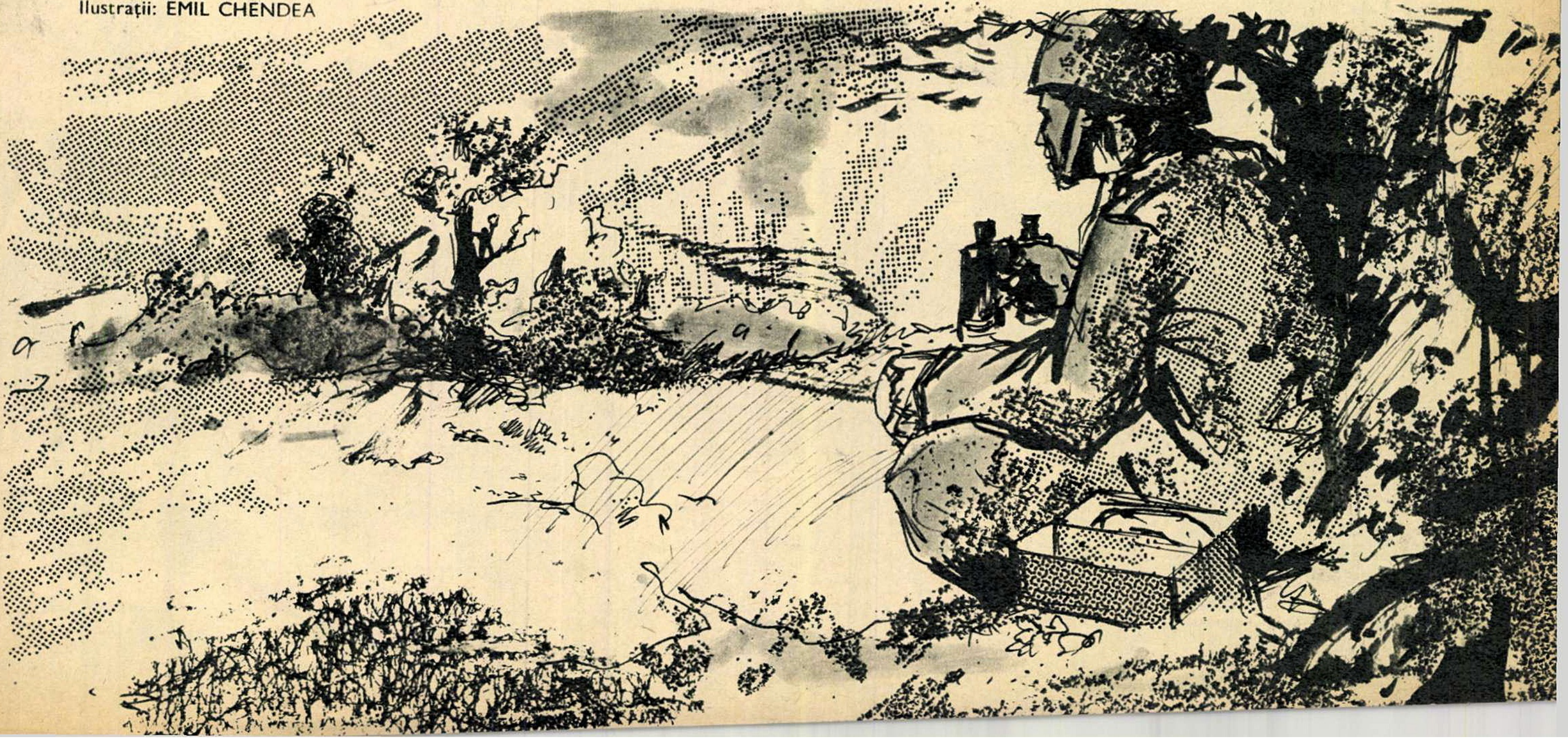

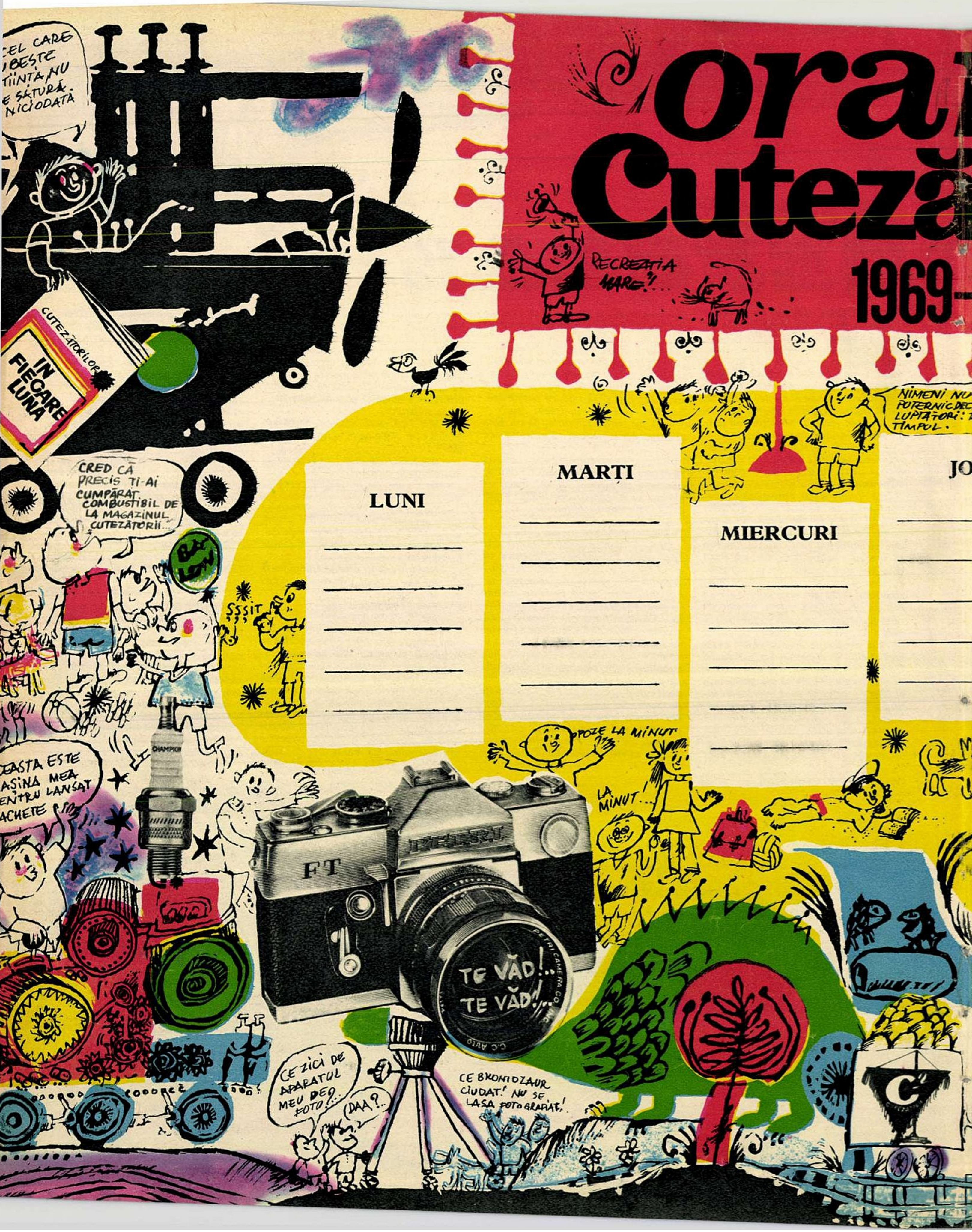
CEL CARE
IUBEȘTE
ȘTIINȚA NU
SE SATURĂ
NICIODATĂ
CUTEZĂTORILOR
IN
FIECARE
LUNĂ
CRED CĂ
PRECIS ȚI-AI
CUMPĂRAT
COMBUSTIBIL DE
LA MAGAZINUL
CUTEZĂTORII...
BALON
SSSIT
CHAMPION
ACEASTA ESTE
MAȘINA MEA
PENTRU LANSAT
RACHETE
RECREAȚIA
MARE!
NIMENI NU
PUTERNIC DEC
LUPTĂTORI:
TIMPUL.
POZE LA MINUT
LA
MINUT
FT
TE VĂD!...
TE VĂD!...
PETRI CAMERA CO. INC.
C.C AUTO
CE ZICI DE
APARATUL
MEU DE
FOTO?...
(DAA?...
CE BRONTOZAUR
CIUDAT! NU SE
LASĂ FOTOGRAFIAT!

ora
Cuteză
1969-

LUNI	MARȚI	MIERCURI	JO

rul
ătorilor
1970

ANUL ȘCOLAR 1969-1970

SEPTEMBRIE

L	M	M	J	V	S	D
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

OCTOMBRIE

L	M	M	J	V	S	D
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

NOIEMBRIE

L	M	M	J	V	S	D
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

DECEMBRIE 1969

L	M	M	J	V	S	D
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

IANUARIE

L	M	M	J	V	S	D
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

FEBRUARIE

L	M	M	J	V	S	D
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	

MARTIE

L	M	M	J	V	S	D
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

APRILIE

L	M	M	J	V	S	D
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

MAI

L	M	M	J	V	S	D
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

IUNIE

L	M	M	J	V	S	D
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15						

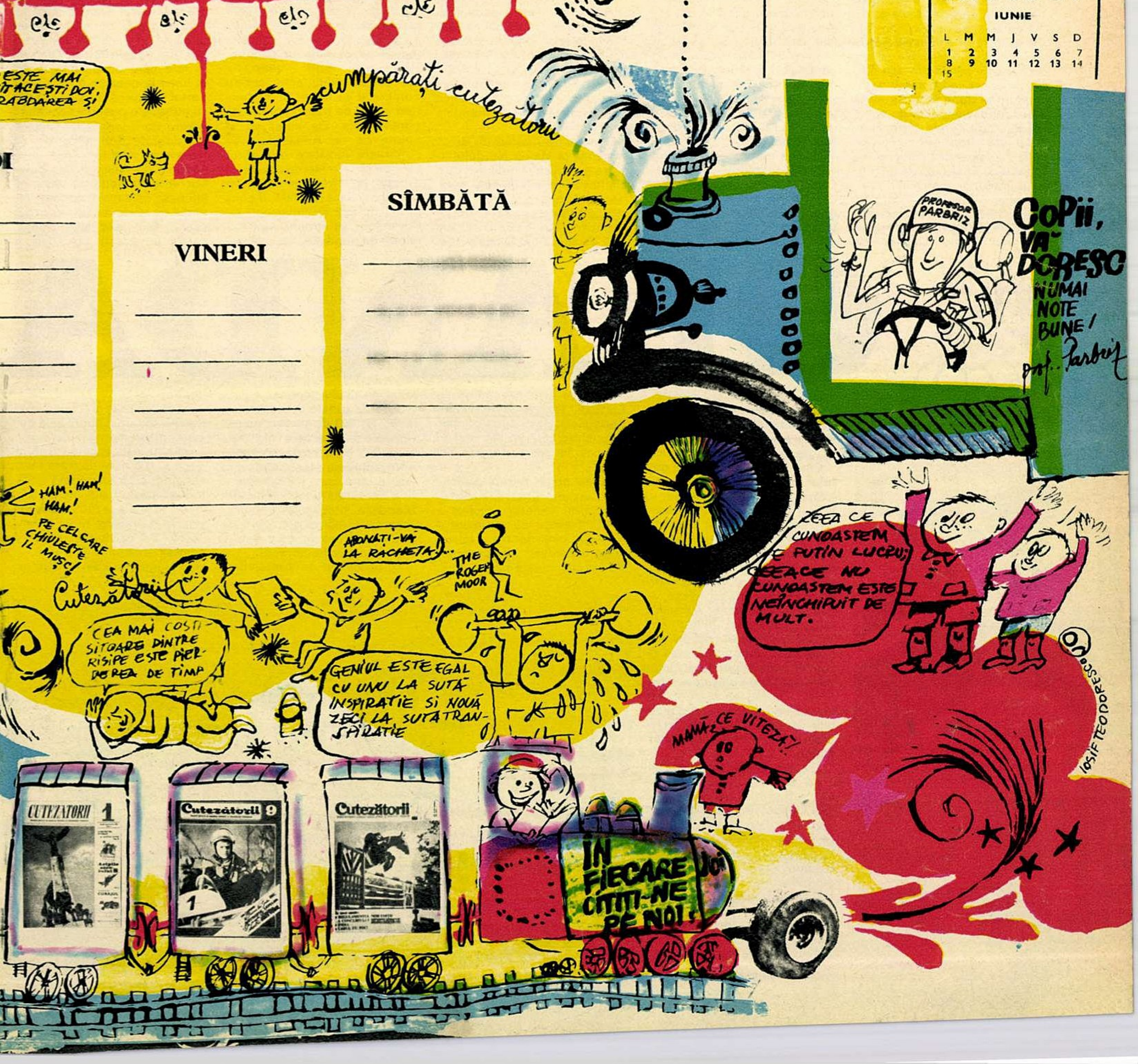
ESTE MAI
ITACEȘTI DOI:
RĂBDAREA ȘI
cumpărați cutezători
PROFESOR PARBRIZ
Copii, vă doresc numai note bune!
prof. Parbriz
HAM! HAM! HAM!
PE CEL CARE CHIULEȘTE ÎL MUȘC!
Cutezătorii
ABONAȚI-VĂ LA RACHETA!
THE ROGER MOOR
CEA MAI COSTISITOARE DINTRE RISIPE ESTE PIERDEREA DE TIMP
GENIUL ESTE EGAL CU UNU LA SUTĂ INSPIRAȚIE ȘI NOUĂ ZECI LA SUTĂ TRANSPIRAȚIE
CEEA CE CUNOAȘTEM E PUȚIN LUCRU; CEEA CE NU CUNOAȘTEM ESTE NEÎNCHIPUIT DE MULT.
MAMĂ, CE VITEZĂ!
CUTEZĂTORII 1
Cutezătorii 9
Cutezătorii
ÎN FIECARE JOI CITIȚI-NE PE NOI!
IOSIF TEODORESCU

I

____

____

____

____

____

VINERI

____

____

____

____

____

____

SÎMBĂTĂ

____

____

____

____

____

Moara de vînt, caracteristica peisajului olandez.

Amsterdam. Casa Annei Frank

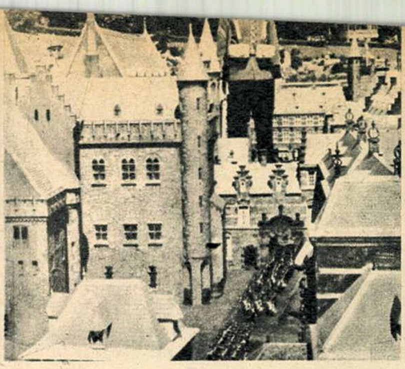
Madurodam — orașul miniatură

Elevi dirijînd circulația

EXCURSIE PE GLOB

OLANDA

«Hol-land» — pămînt de mlaștini, după cum arată și numele — această frontieră nesigură între continent și mare, n-ar fi devenit niciodată o țară fără sîrguința, priceperea și răbdarea oamenilor care o locuiesc.

Homer situa infernul în Țările de Jos, iar Pliniu cel Bătrîn spunea despre ele: «*Nu se știe dacă aparțin pămîntului sau mării*». În acest cadru sumbru, de smîrcuri și dune de nisip adus de-a lungul veacurilor de apele veșnic agitate ale Mării Nordului, stăruitorii și harnicii locuitori ai acestor ținuturi și-au făurit țara. Ei și-o apără necontenit împotriva inamicului multimilenar — marea — care se arată gata în orice moment să-și recucerească teritoriul care i-a aparținut cîndva. Oamenii de pe aceste meleaguri au construit diguri de protecție care se întind azi cale de mulți kilometri. Deseori însă marea le-a năruit și a inundat așezările omenești. Olandezii însă au reluat neobosiți bătălia, au respins asaltul apelor și au zăgăzuit inundațiile. Și, astfel, de secole, lupta îndîrjită a omului continuă fără răgaz. Pitoreștile mori de vînt, inseparabile peisajului olandez, ce-și întind protectoare brațele peste cîmpuri, își au un rol activ în acest sistem de apărare.

Olanda este opera olandezilor. Ei i-au modelat neîncetat peisajul. Acum trei decenii au început lucrările de secare a golfului Zuyderzee care pătrundea adînc în interiorul uscatului. Această zonă a apelor mai puțin adîncă a Mării Nordului a fost izolată printr-un dig lung de 30 km și lat de 90 m a cărui siluetă masivă domină azi marea de la înălțimea de 7 metri.

Cînd planul de secare a golfului Zuyderzee va fi pe deplin înfăptuit, suprafața Olandei va crește cu 7 la sută, iar aceea a terenurilor arabile cu 9 la sută. De mulți ani, uriașe poldere — pămînturi eliberate de ape — au și intrat în circuitul economiei. Pe vechiul fund de mare, olandezii au înălțat orașe, au construit autostrăzi, au semănat grîu, ovăz, orz. În fața ochilor se desfășoară pășuni bogate, unde pasc cirezi mari de vaci de rasă superioară, cîmpii mănoase bine cultivate și întreținute, canale pe a căror apă lunecă lin lebede și rațe, plantații de arbori fructiferi, ferme aliniate într-o implacabilă geometrie.

Din cei 32 450 km^2 ai teritoriului Olandei, două treimi se află sub nivelul mării. Această țară deține recordul densității populației: 380 locuitori pe km^2. De aceea, olandezii duc o luptă aprigă pentru a smulge noi terenuri mării care le-a fost dintotdeauna și o sursă constantă de bogății. Olanda este țara canalelor: canale de drenare a apelor, canale de irigație care fertilizează polderele și alimentează serele gigantice din cuprinsul lor, canale de navigație pe care circulă șlepuri pline cu fructe, legume, brînzeturi, flori, cărbuni, lemne și o seamă de alte mărfuri pe care le încarcă sau descarcă din port în port. Țară maritimă și cu o rețea amplă de căi navigabile în interior, Olanda și-a cîștigat un rol de frunte în cărăușie și negoț. Sistemul canalelor de pompare funcționează necontenit. Altminteri o treime din suprafața țării ar fi inundată de valurile mării.

Olandezii au construit de asemenea la Marea Nordului ecluze gigantice — cele mai mari din lume — cum sînt cele instalate la Ijmuiden. După ce au închis golful Zuyderzee, orașul Ijmuiden a devenit cel mai mare port de pescuit al Olandei și unul dintre cele mai active ale Europei. Olanda este «patria heringilor», pești oceanici foarte gustoși, care se mănîncă fie afumați, fie prăjiți, dar mai ales cruzi.

Acest popor întreprinzător a dat nastere unei pleiade de navigatori temerari. Flotele acestora aveau să cutreiere oceanele lumii pentru a descoperi pămînturi necunoscute. Marina comercială olandeză posedă azi una dintre cele mai moderne flote de tancuri petroliere din lume. Construcțiile navale din această țară sînt renumite din cele mai vechi timpuri. Olanda dispune azi de 300 șantiere navale grupate cele mai multe în jurul Rotterdamului și Amsterdamului. Amsterdamul a devenit una dintre cele mai mari metropole ale occidentului, activ centru comercial și financiar, important punct de tranzit spre toate continentele. De altfel se și spune că «la Amsterdam se cîntărește jumătate din aurul din lume». Amsterdam este aproape în întregime construit pe piloni. Gara centrală, înconjurată de apă si construită pe trei insule, se sprijină pe 8 687 piloni de fundație, iar palatul regal pe 13 659 piloni.

Sute de canale brăzdează orasul, iar 500 de poduri unesc numeroasele cartiere ale metropolei. In această «Veneție a Nordului» se găsesc 40 de muzee printre care Rijksmuseum — o adevărată sinteză a picturii olandeze, precum și nenumărate case memoriale, cum de pildă este cea în care a trăit marele pictor Rembrandt.

În apropiere de Amsterdam se află cel mai mare aeroport din Europa, Central Schipol, cuvînt care se traduce prin «*adăpostul navelor*», deoarece aici cu două secole în urmă se afla un mic golf al lacului Haarlem. De la Central Schipol ia calea aerului spre Londra, Stockholm si multe alte capitale ale Europei, grațioasele flori ale Olandei — țară care ocupă primul loc în lume în ceea ce privește exportul de flori și bulbi. Olandezii nutresc o pasiune deosebită pentru flori; îndeosebi lalelele, considerate flori naționale. În fiecare an are loc lîngă Amsterdam, la Alsmeer, un celebru «tîrg al florilor», unde se întîlnesc cele mai frumoase varietăți de lalele din lume printre care și faimoasa lalea neagră, creată de acești alchimiști ai florilor.

Al doilea oraș al Olandei este Rotterdam, unul dintre cele mai mari porturi maritime din lume. La cheiurile lui ancorează anual circa 30 000 nave de mare tonaj aducînd și transportînd călători si mărfuri din toate țările lumii. Este placa turnantă a navigației mondiale. In cele șase secole de existență, orașul a reînviat — ca pasărea Phŏnix — de mai multe ori din ruinele lui.

Exercițiul face meseria

Descărcarea șlepurilor la Rotterdam

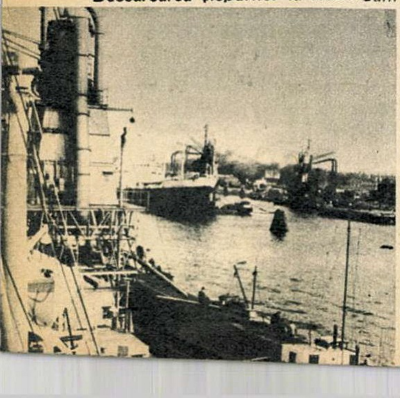

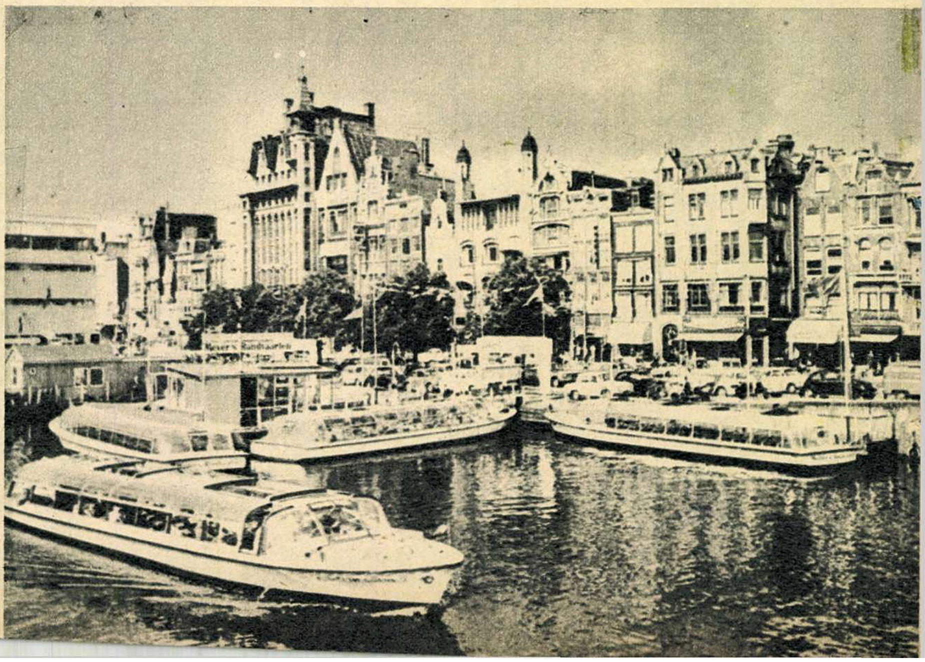
Amsterdam — Damrak

Lalelele — florile naționale ale Olandei

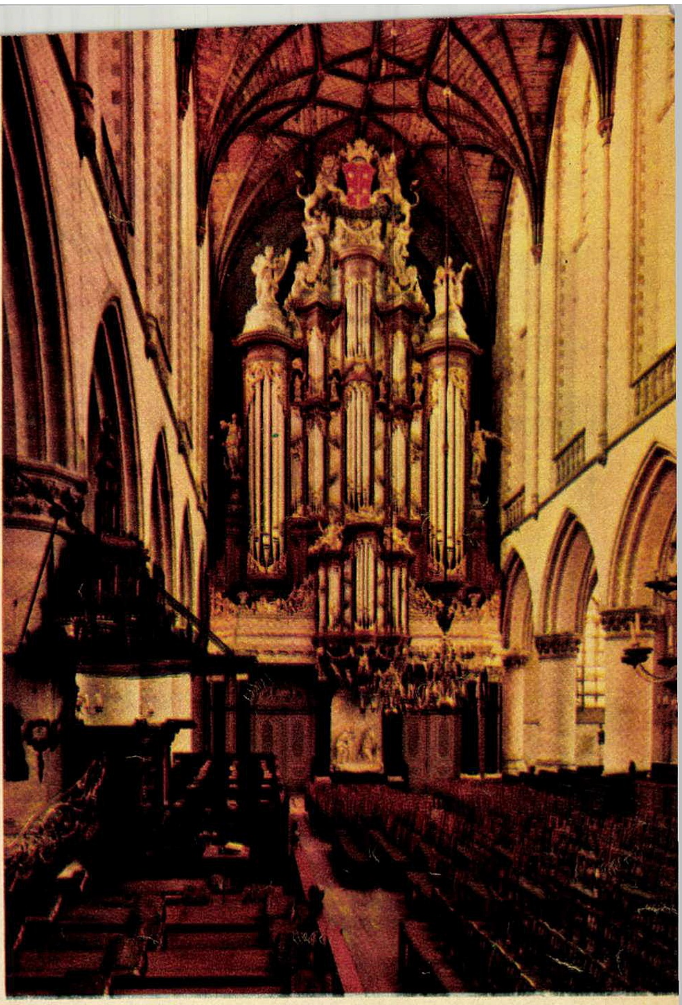

Biserica St. Bavo din Haarlem

Volendam, vechi port la Zuyderzee

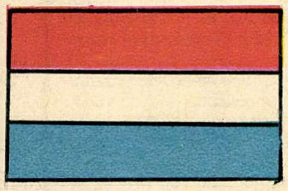

Pe Schiedamsedik se înalță o statuie turnată în bronz, care înfățișează cu o extraordinară putere de sugestie un om cu fața convulsionată, ce schițează parcă un gest de apărare. În piept se deschide un gol: inima i-a fost smulsă. Este opera sculptorului Zadkin, care evocă distrugerea centrului orașului de aviația hitleristă.

La jumătatea drumului dintre Amsterdam și Rotterdam este așezat orașul grădină — Haga. În acest oraș, împînzit de parcuri înflorite și sclipitor de curățenie, se află numeroase monumente arhitecturale: Parlamentul olandez, Palatul Păcii «Vredespaleis», sediul Curții Internaționale de justiție și al Academiei de Drept precum și cunoscutul muzeu Mauritshuis, care adăpostește celebre picturi de Rembrandt și Vermeer, printre care și renumita «Vedere din Delft».

Într-unul din parcurile orașului, mari arhitecți au construit, la o scară de 25 de ori mai mică decît dimensiunile reale, «orașul jucărie», Madurodam, care înfățișează tot ceea ce Olanda are mai reprezentativ, reproducînd în copii fidele clădiri monumentale, catedrale, uzine...

Pe fundația unei vechi cetăți romane, olandezii au ridicat orașul Utrecht unde, în 1579, s-a semnat pactul celor Șapte Provincii prin care a luat naștere națiunea olandeză.

Sanctuar al istoriei Olandei și al artelor, orașul Delft este cunoscut ca patrie a celebrului Vermeer. El a redat cu neîntrecută măiestrie în tablourile sale caracterul particular al cerului olandez, cu lumina transparentă și dulce care se revarsă peste canalele strîmte, mărginite de copaci bătrîni. În Delft se găsește o veche fabrică de porțelan a cărei produse iluminate de faimosul «Albastru de Delft» a făcut celebră ceramica olandeză în toată lumea.

În regiunea cîmpurilor de flori domnește orașul Haarlem, în care a văzut lumina zilei pictorul Frans Hals. În Haarlem se află o vestită biserică, «Sfîntul Bavo», care posedă cea mai veche orgă din lume. La ea a cîntat Mozart pe cînd avea doar 12 ani.

Patrie a marelui pictor Rembrandt, orașul Leyde este cunoscut prin vestita sa universitate, întemeiată în 1575, cea mai veche din Olanda, la care a învățat și filozoful Descartes. În mica Republică a Provinciilor Unite au fost înființate între anii 1574—1646 șase universități la care au studiat mulți dintre învățații Europei acelor vremuri.

Olanda este și o activă țară industrială. Principalele ramuri ale industriei țării și, totodată, cele mai vechi, sînt construcțiile de nave și industria de textile. De asemenea, industria electronică este foarte dezvoltată. Uzinele «Philips» din orașul Eindhoven sînt cunoscute în toată lumea. Și-au luat avînt și industriile chimică, electronică și metalurgică.

Poporul olandez este statornic luptător pentru pace și libertate, iubitor și creator de frumos, muncitor și constructor. Inscripția comemorativă săpată în piatra dură a marelui dig Zuyderzee spune: «*Un popor viu construiește pentru viitor*».

NICOLE LECCA

Muzeu în aer liber

Opera sculptorului Zadkin

Dordrecht

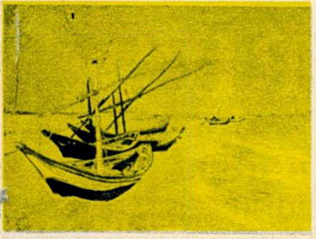

VINCENT VAN GOGH *(1858—1890)*
Bărci pe plaje

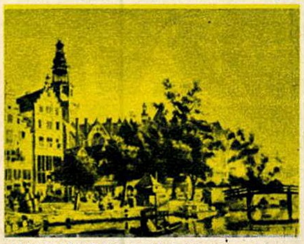

JAN VAN DER HEYDE *(1637—1712)*
Amsterdam

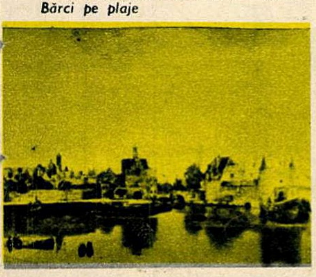

YOHANNES VERMEER *(1632—1675)*
Vedere din Delft

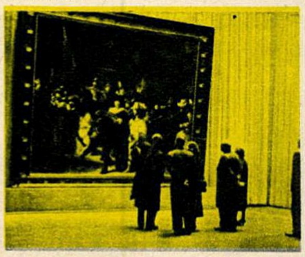

Admiratori ai operei lui Rembrandt la Rijksmuseum

HARALAMB ZINCĂ

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ ⑩

Roman foileton

O INVITAȚIE NOCTURNĂ (II)

Desigur, ar fi fost mai normal să fi rămas acasă sau să fi trecut pe la vreo secție de miliție, să le declar cine sînt și să fi cerut, într-un fel sau altul, sprijinul. Ideea cu miliția mi s-a părut atrăgătoare. «De ce să risc? îmi tot spuneam. Dacă ar fi fost un om cinstit ar fi venit la mine sau ne-am fi întîlnit la lumina zilei». Și întîmplarea a vrut să trec prin dreptul unei secții de miliție. I-am văzut, de departe, firma luminoasă. Am oprit, am coborît. Inima-mi era grea. Mă încerca un sentiment de culpabilitate: călcam regula jocului obținînd asupra adversarului un oarecare avantaj. Am intrat totuși. Ofițerul de serviciu, un locotenent tînăr ce stătea la un birou, și-a ridicat spre mine privirile: ochii îi erau congestionați de lectura unei cărți. M-a iscodit. L-am iscodit și eu:

— Ce doriți? mă întreabă. Aveți vreo reclamație de făcut?

Curios lucru. N-am fost în stare să deschid gura și să-mi explic prezența. Mă cuprinse indignarea împotriva a ceea ce intenționam să fac. Cu greu am murmurat o scuză și am părăsit în grabă localul miliției. În stradă, cînd am zărit mașina, am răsuflat ușurat.

Strada largă ce ducea spre intrarea oficială a stadionului «23 August» era, la ora aceea, pustie. Am străbătut-o pînă la capăt. În trei-patru minute aveam să fiu la locul fixat al întîlnirii. Am coborît de la volan. Instinctiv, am privit jur-împrejur. În direcția din care venisem, am zărit o motocicletă. Nu i-am acordat nici o atenție. După ce am controlat portiera mașinii, am intrat în parc. Ce idee?! Îmi venea să rîd. Nu mă mai plimbasem de mult la o

oră atît de tîrzie și încă într-un parc de la marginea Bucureștiului. Am intrat pe o alee îngustă. Un pui de vînt dănțuia în noapte stîrnind deasupra parcului adormit un vuiet straniu și înfricoșător. Ici și colo cîte un bec îmi lumina calea. Am zărit deodată profilîndu-se în întuneric ca o cetate îngustă și înaltă «turnul parașutiștilor». Sus, sus de tot, lumini roșii și albe, ca niște luceferi neobișnuiți, avertizau pe aviatorii zborurilor de noapte de existența turnului. M-am îndreptat cu pași repezi într-acolo. Mi se făcuse și frig. Voiam ca aventura mea nocturnă să se termine cît mai repede. Dacă îmi era frică? Cum să nu... mereu mi se părea că aud pași în urma mea. În clipele acelea mă opream, scrutam aleea, dar nu descopeream nimic. Înaintam spre locul întîlnirii și pe măsură ce mă apropiam, regretam tot mai mult faptul că nu cerusem miliției să mă ocrotească.Mă lăsasem, ca un naiv, atras în adîncul acestui parc stăpînit de întuneric și de puiul acela de vînt. Ce țintă ușoară devenisem. Dacă necunoscutul acela își pusese în gînd să-mi vină de hac, ar fi putut s-o facă fără prea multă bătaie de cap.

Mai aveam puțin de mers. Deodată, un alt zgomot suspect m-a oprit în loc. M-am răsucit fulgerător și am scrutat drumul pe care numai ce-l străbătusem. O umbră sărise dintr-un tufiș în altul topindu-se în beznă. M-am îndreptat aproape în fugă spre turn, cu sentimentul că în apropierea sa voi fi, în sfîrșit, în siguranță. Cînd am ajuns acolo, inima-mi bătea nebunește. Doamne, ce noapte adîncă! Și nimeni nu mă aștepta. Am zărit o bancă, m-am îndreptat spre ea. M-am uitat din nou la ceas: nu întîrziasem decît cu cinci minute. M-am așezat trăgînd cu coada ochiului cînd la stînga, cînd la dreapta. Nici țipenie de om. Doar zvonurile nopții și vuietul înfricoșător al copacilor stîrnit de vînt. Mă așteptam ca dintr-o clipă în alta, necunoscutul să răsară din întuneric și să izbucnească într-un hohot de rîs batjocoritor. Dar dumnealui întîrzia, chinuindu-mi nervii. După cinci sau zece minute, am început să-mi pierd răbdarea. M-am ridicat furios de pe bancă și, bombănind de mama focului, am făcut cale întoarsă. Mă lăsasem prostit, într-un mod de-a dreptul ridicol pentru anii și experiența mea. Cine ar fi putut să fie individul care mă prostise în halul acesta și cu ce scop o făcuse? O, dacă aș fi avut pipa la mine! Cu siguranță că aș fi fost ceva mai calm. O uitasem însă acasă, pe masa de lucru.

Și iarăși am avut impresia că aud în urma mea pași. M-am uitat peste umăr fără să mă opresc.

N-am zărit nimic, deși eram convins că cineva se ținea după mine. «Ducă-se dracului!» mi-am zis și am mărit pasul. Peste puțin timp, ajuns în stradă, am descoperit lîngă «Fiat»-ul meu un milițian. Mă aștepta. De unde pînă unde? Dincolo de mașină, am zărit și o motocicletă: era, fără îndoială, a omului în uniformă. Văzîndu-mă, a dus mîna la cozorocul chipiului, salutîndu-mă respectuos:

— E mașina dumneavoastră? mă întreabă, cercetîndu-mă cu luare aminte.

— Da, răspunsei cu o răceală inexplicabilă.

— Mda! murmură reprezentantul ordinei publice împingîndu-și, pe semne din obisnuință, chipiul pe ceafă. Apoi, de parcă ar fi bănuit ceva nespus de crunt, se apucă să cerceteze și mașina. Mda! murmură el din nou. Vă rog frumos să-mi prezentați buletinul de identitate și permisul de conducere.

Toate întîmplările din ultimele șaizeci de minute mi s-au părut într-atîta de absurde, încît una în plus n-a mai avut darul de a mă mai ului. M-am supus fără a crîcni. Milițianul mi-a cercetat cu răbdare documentele — găsise că nu prea semăn cu insul din fotografie — apoi, înapoindu-mi actele, a ținut să se explice:

— Știți, în ultima vreme, numărul autoturismelor furate a crescut. Dispar, apoi le găsim abandonate. Vă rugăm să nu ne-o luați în nume de rău.

— Vai, dar se poate! zisei eu împăciuitor, v-ați făcut doar datoria.

— La o oră atît de tîrzie în parc! constată el într-o doară.

În aceeași clipă, surprinzînd pe chipul său un surîs ironic, m-am întrebat dacă, de fapt, în persoana acestui milițian scund și voinic nu era necunoscutul de la telefon. Desigur, ar fi fost prea de tot, dar eu nu fac decît să vă povestesc ceea ce-mi trecuse atunci prin cap.

— E aproape unu, mai spuse milițianul bătînd cu arătătorul peste cadranul ceasului său de mînă.

— E vreo lege care să interzică plimbările în parc după miezul nopții? am reacționat eu sarcastic.

— Nu, ferească sfîntul!

L-am lăsat în plata domnului. Am trecut la volan și am luat-o bodogănind, din loc. Am făcut, sub privirile milițianului, un viraj scurt, după care m-am îndreptat în viteză spre casă. Mă simțeam de parcă cineva m-ar fi forțat să beau chinină. Și nu doream decît să ajung mai repede acasă, să mă bag în pat și să dorm.

(Va urma)

CUPA „FAIR-PLAY - CUTEZĂTORII“

Știm că mulți dintre voi dați dovadă, în competițiile sportive la care participați, de corectitudine, cinste și generozitate, într-un cuvînt de fair-play. Dorind să popularizăm asemenea fapte, revista noastră organizează, în cadrul «Rozetelor — Cutezătorii», un concurs de corespondență CUPA «FAIR-PLAY — CUTEZĂTORII».

Pentru a participa la acest concurs trebuie să ne trimiteți pe adresa redacției, începînd din acest moment și pînă la data de 15 decembrie inclusiv, corespondențe în care să ne descrieți asemenea fapte, individuale sau colective, petrecute atît în competițiile voastre, precum și în disputele sportivilor mai mari, și la care ați fost martori. Cele mai interesante corespondențe vor fi publicate în paginile revistei noastre.

PREMII:

A. Pentru corespondenți

PREMIUL I — un aparat de fotografiat corespondentului care ne-a descris cel mai interesant fapt de fair-play.

PREMIUL II — un ceas de mînă.

PREMIUL III — un stilou și o minge de fotbal sau volei.

Două mențiuni constînd, fiecare, din cîte un stilou.

B. Pentru sportivi

CUPA «FAIR-PLAY — CUTEZĂTORII» și «Fanionul Cutezătorii» sportivului sau echipei care a dat dovadă, în cel mai înalt grad, de fair-play.

«Fanionul Cutezătorii» tuturor celorlalți sportivi sau echipe despre care ne-au scris corespondenții noștri.

DE REȚINUT! PE PLICURILE TRIMISE LA REDACȚIE VEȚI MENȚIONA: PENTRU «CUPA FAIR-PLAY — CUTEZĂTORII».

3
E SIMPLU !!! A APĂRUT ... REVISTA RACHETA CUTEZĂTORILOR NR. 3 !!!
?
LA TOATE CHIOȘCURILE DE DIFUZARE A PRESEI ȘI LA FACTORII POȘTALI, CEREȚI REVISTA RACHETA CUTEZĂTORILOR!!!.

Cu microfonul PRINTRE COPII

POȘTA RUBRICII

La redacție continuă să sosească răspunsuri la întrebarea: **Sînt mai «grozavi» băieții decît fetele?** Iată cîteva:

În corul celor care susțin că ar exista o «superioritate» a băieților în comparație cu fetele. se aude și vocea lui **CRISTIAN URBĂNESCU, clasa a VIII-a, București** care recunoaște sincer că «fetele ne depășesc în multe privințe, exceptînd poate fizicul. Să dau și un exemplu concret: cît am fost în clasa a VII-a, am luptat din greu ca să depășesc fetele la învățătură. N-am izbutit (poate în toamnă, acum, cînd încep clasa a VIII-a). Dar la educația fizică băieții au luat note mai mari, dovedindu-se superiori fetelor doar într-asta». De asemenea, foarte pe scurt, **OVIDIU MIHALACHE din comuna Iacobeni, județul Suceava,** susține că «băieții sînt mai **grozavi** în unele privințe, fetele în altele, așa că nu-s băieții atît de **grozavi** cum se cred.» Obiectivitatea corespondentului nostru, ca și a altora citați mai înainte, nu poate decît să ne bucure.

«Deși nu mă mai număr, de cîțiva ani, printre pionieri — ne-a scris **LUMINIȚA DUMITRESCU, clasa a X-a, Corabia** — țin să-mi spun și eu părerea. Într-adevăr, fetele sînt modeste, prea modeste, iar «adversarii» lor se supraestimează. Totuși, băieții nu sînt, în nici un fel, mai... grozavi decît fetele. Unele fete spun că băieții sînt neserioși. Dar oare toate fetele sînt serioase? Nu! Toate spun, întotdeauna, adevărul? Nu! Deci... egalitate. Alții amintesc superioritatea fizică a băieților și aici zic «da», poate că asta-i unica lor dovadă de... superioritate. Și nu întotdeauna. Eu, de pildă, pînă la o anumită vîrstă, mi-am «învins» oricînd am vrut fratele și colegii de clasă. Pe urmă însă situația s-a inversat, așa că mi-am văzut de treburi... Iată un punct cîștigat de băieți: *forța!* Cînd ne gîndim însă cum și-o folosesc (desenul doi din revistă, chiar și unul) și dacă amintim și lăudăroșenia lor (inclusiv răspunsurile date), restabilim ușor echilibrul, ba îi și depășim: 2—1. Eu nu cred că dumnealor sînt mai curajoși decît noi, sau mai precis sînt poate superiori în privința curajului izvorît din forță fizică, fiindcă altminteri, s-o recunoaștem, tot ei n-au întotdeauna *curajul* să mărturisească singuri și din proprie inițiativă o greșeală comisă (pentru același lucru, e drept, noi fetele roșim măcar, dar ei — unii — nici de roșit nu mai roșesc). Tot ei înțeleg de multe ori prost prietenia și nu au curajul — de asemenea e vorba de curaj — să-și condamne deschis prietenul care a greșit — solidaritate «băiețească», prost înțeleasă! Și, în sfîrșit, ajungem la capitolul inteligență. Ne sînt, poate, superiori într-asta? Nu, cu certitudine, nu! Și nu zic asta fiindcă au existat femei celebre, savante, actrițe etc., ci pentru simplul motiv că eu, de cînd mă știu eleva, n-am pomenit ca premiul întîi să fie atribuit numai băieților. In rezumat: nu ne sînt nici superiori, dar nici inferiori, oricînd o fată poate concura cu un băiat la aceleași îndeletniciri, fără să rămînă mai prejos, și — desigur — invers».

MIHAI STOIAN

PUTEȚI CÎȘTIGA UN CART NUMAI PARTICIPÎND LA... SALONUL AUTOMOBILISTIC Cutezătorii

Prezintă profesorul PARBRIZ

Iată, prieteni, o nouă mașină românească. Să-i spunem «Bună ziua, Dacia 1 300! Ești foarte frumoasă!» Într-adevăr — după plăcuta întîlnire cu Dacia 1 100 care a devenit atît de repede o prezență familiară pe șosele — noua Dacie era așteptată cu multă curiozitate. Deschid cu emoție portiera, luînd loc la volan. Aspectului caroseriei, elegant și modern, îi corespunde confortul interior: scaune comode, care-i răsfață pe pasageri dar, în același timp, oferă șoferului cea mai bună și sigură poziție în timpul conducerii. Un excelent sistem de izolare fonică face ca zgomotul motorului să nu pătrundă în habitaclu (cabina mașinii), lucru de care mă conving pornind motorul (patru cilindri cu o capacitate de 1 289 cm^3). Acționez schimbătorul de viteze (plasat la podea) și demarez. Suspensia excelentă îți dă senzația că aluneci pe o pernă de aer și-ți vine să apeși acceleratorul pînă la podea... dar să nu uităm că «Dacia 1 300» poate atinge cu ușurință 140 km pe oră! «Cutezătorii» îi felicită călduros pe constructorii de autoturisme de la Pitești!

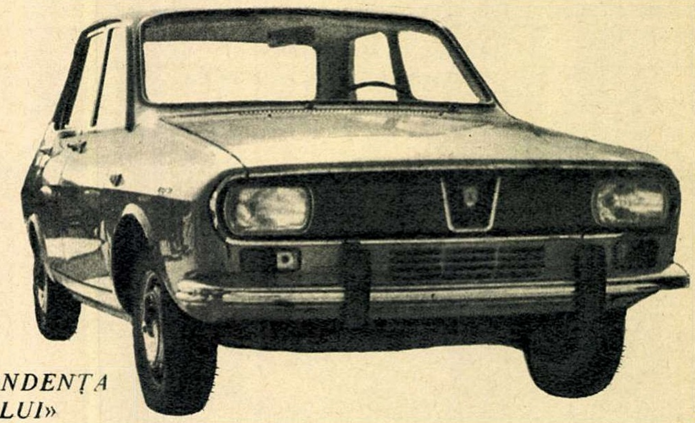

CORESPONDENȚA «SALONULUI»

Iată-ne, prieteni, ajunși la ultima întrebare, Au trecut 15 numere (începînd de la nr. 29 al revistei) de cînd ne întîlnim în fiecare săptămînă. 15 întîlniri, 15 tipuri de automobile pentru albumul vostru și... 15 probe pentru voi, în vederea cîștigării cartului și a celorlalte premii! Sute de participanți mi-au scris pe parcurs. Le mulțumesc tuturor pentru cuvintele frumoase adresate rubricii-concurs «Salonul automobilistic — Cutezătorii». Cît privește întrebările voastre, unora le-am răspuns prin paginile revistei, altora prin poștă, acasă. Mai sînt însă și cititori cărora, din pricina mulțimii de scrisori, nu am avut timp să le răspund. O voi face însă cît mai repede.

Acum, prieteni, vă rog să puneți cele 15 rezolvări (desigur, prezența cupoanelor e obligatorie) în plicul pe care cred că l-ați pregătit.

Înainte de asta, mai revedeți o dată răspunsurile. Poate mai aveți ceva de corectat! Țin să vă spun că, în afară de premii, v-am pregătit și cîteva surprize. De pildă. **CELE MAI BUNE DESENE DE MAȘINI originale (deci născocite de voi) VOR APĂREA la rubricile noastre de artă plastică și de știință.**

Tot astfel, vom alcătui PAGINI SPECIALE cu cele mai reușite ghicitori, epigrame și definiții (probele nr. 1 și 8). De asemenea, vom publica NUMELE TUTUROR PARTICIPANȚILOR la concurs! Eu v-aș ruga, dacă e posibil, să trimiteți, în același plic cu rezolvările, și fotografiile voastre. În felul acesta, aș putea să public portretele cîștigătorilor.

Sînteți gata? Atunci, scrieți citeț pe plic: **«Către redacția revistei «Cutezătorii», București, Piața Scînteii nr. 1. Pentru profesorul Parbriz».**

Ultima zi în care puteți pune plicul în cutia poștală e 30 octombrie 1969.

Tuturor, de o mie de ori, succes!

P.S. **Cartul merge foarte bine! În curînd termin rodajul. Care dintre voi îmi va lua locul la volan?**

✂ -

CUPON NR. 15

Întrebare: Care sînt mijloacele cu ajutorul cărora un conducător auto poate reduce viteza mașinii?

Răspuns:...

....

12

„MARELE DRUM AL INCAȘILOR"

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: LA CAJAMARCO, PIZARRO PREGĂTEȘTE RUGUL PENTRU ATAHUALPA. ÎN VALEA APURIMACULUI, INCAȘII SE DESPART ÎN DOUĂ TABERE: UNII VOR MERGE SPRE CUZCO, ALȚII SE ÎNTORC LA CUJAMARCA.

Scenariu: DARIE NOVĂCEANU
Desene: MIHAI SÎNZIANU

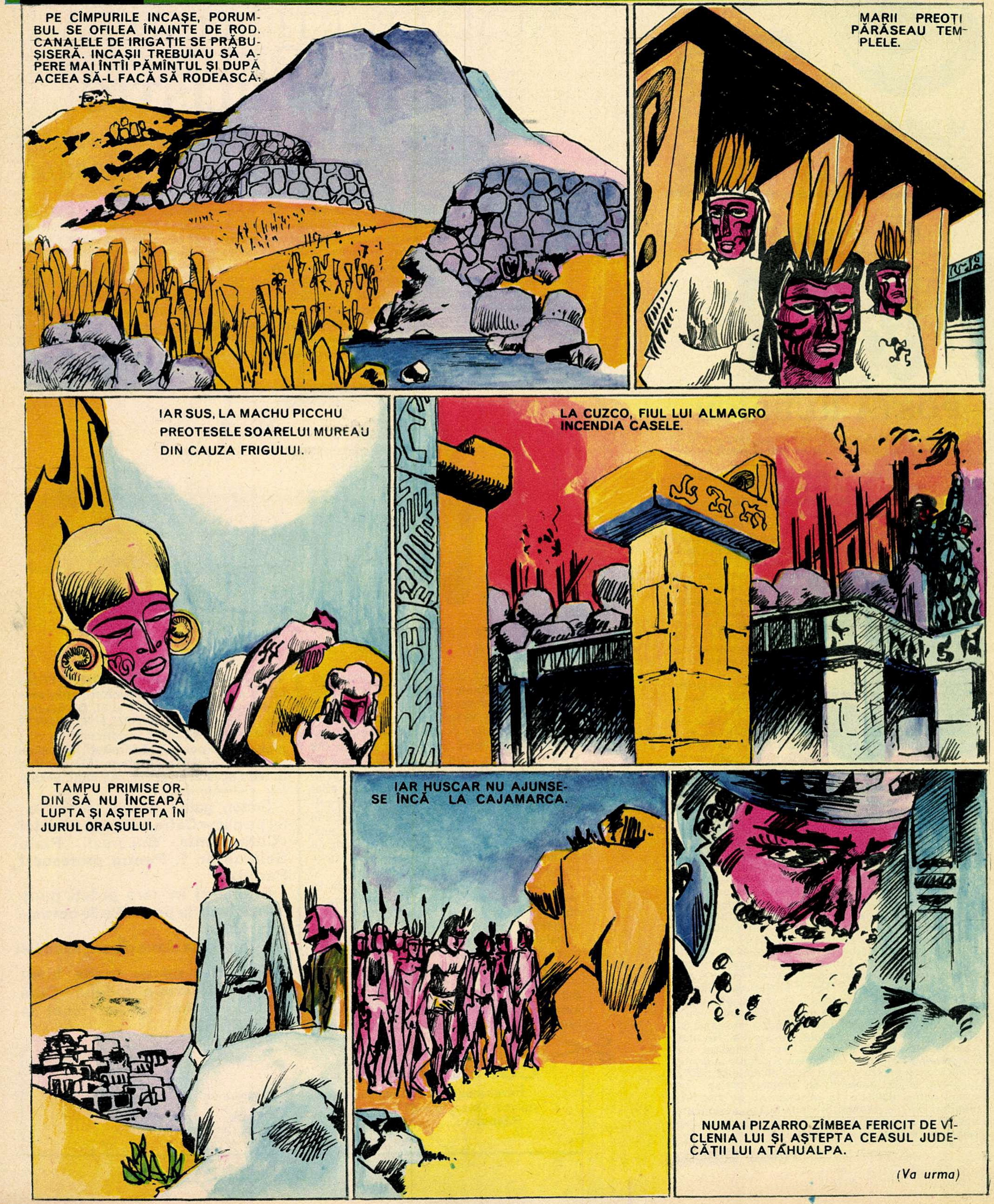
PE CÎMPURILE INCAȘE, PORUMBUL SE OFILEA ÎNAINTE DE ROD. CANALELE DE IRIGAȚIE SE PRĂBUȘISERĂ. INCAȘII TREBUIAU SĂ APERE MAI ÎNTÎI PĂMÎNTUL ȘI DUPĂ ACEEA SĂ-L FACĂ SĂ RODEASCĂ.
MARII PREOȚI PĂRĂSEAU TEMPLELE.
IAR SUS, LA MACHU PICCHU PREOTESELE SOARELUI MUREAU DIN CAUZA FRIGULUI.
LA CUZCO, FIUL LUI ALMAGRO INCENDIA CASELE.
TAMPU PRIMISE ORDIN SĂ NU ÎNCEAPĂ LUPTA ȘI AȘTEPTA ÎN JURUL ORAȘULUI.
IAR HUSCAR NU AJUNSESE ÎNCĂ LA CAJAMARCA.
NUMAI PIZARRO ZÎMBEA FERICIT DE VICLENIA LUI ȘI AȘTEPTA CEASUL JUDECĂȚII LUI ATAHUALPA.

(Va urma)

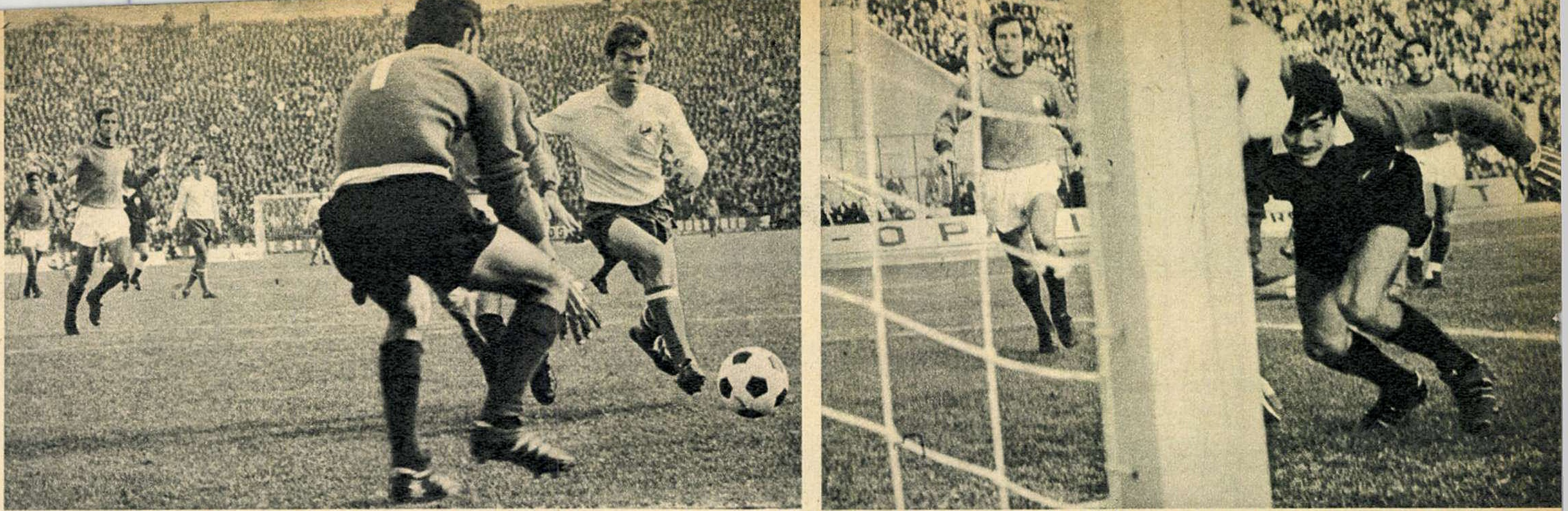

IATĂ-L IMORTALIZAT PE PELICULĂ «MINUTUL DE AUR» AL NAŢIONALEI NOASTRE DE FOTBAL. STRĂPUNGÎND, CU MINGEA ÎN PICIOR, APĂRAREA ADVERSARILOR, DUMITRACHE PASEAZĂ SPRE DOBRIN (FOTO 1). ŞUTÎND DIN VOLE, DOBRIN TRIMITE MINGEA ÎN BARA LATERALĂ (FOTO 2), DE UNDE VA RICOŞA, APOI, ÎN POARTĂ, FĂCÎND INUTIL SALTUL DISPERAT AL PORTARULUI DAMAS.

LUCESCU
Văzut de Al. CLENCIU

ROMÂNIA-PORTUGALIA 1-0

DOBRIN, DUMITRACHE ŞI CEILALŢI

Minunata istorie a echipei lui Dumitrache, Dobrin şi ceilalţi începe cu o seară tristă petrecută pe malurile stacojii ale Tagului. O seară tristă în care Dobrin nu mai credea în nimic. Nici măcar în el însuşi. O seară tristă în care doar «dom' profesor Angelo...» (antrenorul Angelo Niculescu) era singurul dispus să reia totul de la început.

Atunci, la 27 octombrie 1968, într-una din camerele hotelului «Florida» din Lisabona, la cîteva ore după ce «unsprezecele» nostru fusese zdrobit cu 3-0 de către Eusebio et Co, se năştea NOUA ECHIPĂ A ROMÂNIEI, ECHIPA LUI DUMITRACHE.

Şi ea s-a născut, întocmai ca pasărea Phöenix, din propria-i cenuşă. Treizeci de ani am aşteptat golul acela, marcat duminică 12 octombrie, ora 16,00 de către Dobrin în poarta portughezului Damas. Cu cîteva fracţiuni de secundă înainte, Dumitrache aruncase pe tapetul verde al careului mare, un şirag de «perle», ce orbiseră pe Humberto, Batista, Hilario... «*Las-o!*» a auzit Dumitrache strigătul lui Dobrin. Şi a lăsat-o. Dobrin a şutat mingea extrem de puternic. Damas s-a aruncat disperat în întîmpinarea ei, a atins-o, dar n-a putut s-o reţină. Şi... gol! *1-0 pentru România*. Încă una din marile drame ale careului mic se consumase: echipa Portugaliei, «medalia de bronz» la Londra, era definitiv eliminată din cursa pentru «Mexico '70».

După acest minut 30, portughezii, în frunte cu Eusebio, Torres, Simoes vor face eforturi extraordinare pentru a întoarce destinul din drum. Dar ele vor fi zadarnice... Practic, echipa României obţinea cea mai mare şansă pentru calificarea în turneul final al campionatului mondial de fotbal, demonstrîndu-şi astfel clasa, prin această calificare egală cu un certificat de garanţie. Certificatul acesta va trebui să fie contrasemnat la 16 noiembrie pentru a avea valoare de paşaport sau, dacă vreţi, de viză de intrare în Mexic, la 1 mai 1970. Dar, indiferent de rezultatul de la 16 noiembrie, meciul cu Portugalia, prin dimensiunile şi implicaţiile sale, reprezintă vîrful cel mai înalt pe care a urcat pînă acum echipa lui Dumitrache, NOUA ECHIPĂ A ROMÂNIEI.

La 12 octombrie 1969, stelele lui Eusebio şi Torres au pălit în faţa strălucirii lui Dobrin şi Dumitrache. România i-a avut pe aceşti doi «D». Portugaliei i-au lipsit. Este exact cauza care a făcut ca victoria să fie a finaliştilor noştri.

Joao Saldanho — antrenorul lui Péle — i-a admirat pe Dobrin, Dumitrache, Sătmăreanu şi Radu Nunweiller, iar tovarăşul său de călătorie, cronicarul de fotbal Sergio Cavalcanti, mi-a cerut fotografiile lor, pentru a-i prezenta publicului brazilian: «Sînt nişte adevărate cobre»! a exclamat el entuziasmat (o «cobră» este un fotbalist de primă clasă, unul dintre acei vrăjitori ai balonului, ce se disting chiar şi în acest subcontinent al fotbalului care e Brazilia).

Cu mai mulţi ani în urmă, cînd întovărăşeam echipa naţională în meciurile disputate peste hotare, de fiecare dată eram în neplăcuta situaţie de a da colegilor de profesie informaţii de tipul: «acesta este centrul nostru înaintaş, iar blondul acela este fundaş stînga». Nimeni nu-i cunoştea pe fotbaliştii români. Vineri, 10 octombrie a.c., telefonul meu a sunat prelung. Era colegul Kurt Allgoewer de la ziarul «*Sport*» din Zürich:

— Spune-mi, m-a întrebat el, «Teroarea blondă» va juca, duminică, cu Portugalia?

— Da, i-am răspuns. Va reintra şi Dobrin!

— ...Aaa!

«Teroarea blondă» este numele pe care gazetarii portughezi l-au dat lui Dumitrache. Lui Lucescu i-au spus «Simoes la pătrat», iar Dobrin se bucură de o glorie egală cu a lui Greaves. Acum, cînd mergem în deplasare, peste graniţă, informaţiile solicitate sînt de genul: «*Cum se simte Dumitrache? Dar Dobrin?*» etc.

Noua echipă a României s-a autoproiectat pe drumul consacrării internaţionale şi poate că turneul final din Mexic îi va aduce această consacrare. Pînă atunci, să ne însemnăm însă cu toţii în agendă data de 16 noiembrie 1969: meciul cu Grecia.

VALENTIN PĂUNESCU

PENTRU ALBUMUL VOSTRU VI-I PREZENTĂM PE CEI DOI «D», DOBRIN ŞI DUMITRACHE, DESPRE CARE JOAO SALDANHA, SELECŢIONERUL NAŢIONALEI BRAZILIENE, A AFIRMAT CĂ POT JUCA ÎN ORICE REPREZENTATIVĂ DIN LUME.

DUPĂ FLUIERUL FINAL CARE A PUS PUNCT DISPUTEI, ÎNVINGĂTORII COPLEŞIŢI DE BUCURIE ŞI... OBOSEALĂ.

AI ROMANIA
MERGEM IN
MEXIC

Al 12-lea jucător al echipei române — publicul spectator care a umplut tribunele pînă la refuz, susţinîndu-i cu frenezie pe jucătorii noştri, tot timpul meciului.

ȘOIMII CARPAȚILOR

14

Scenariu: **PETRE GHELMEZ** Desene: **POMPILIU DUMITRESCU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: CODRUȚ ȘI AVIATORUL NEGRESCU AU REUȘIT SĂ PUNĂ MÎNA PE HARTA ÎN CARE ERA ÎNSEMNAT TRASEUL DE RETRAGERE AL COLOANEI HITLERISTE. UNCHIUL MATEI A DAT DE VESTE MUNCITORILOR DE LA UZINA ELECTRICĂ ȘI, ÎMPREUNĂ CU O COMPANIE A UNEI UNITĂȚI MILITARE ROMÂNEȘTI, SE ORGANIZEAZĂ LA RÎPA NEAGRĂ ATACUL DECISIV ASUPRA COLOANEI HITLERISTE.

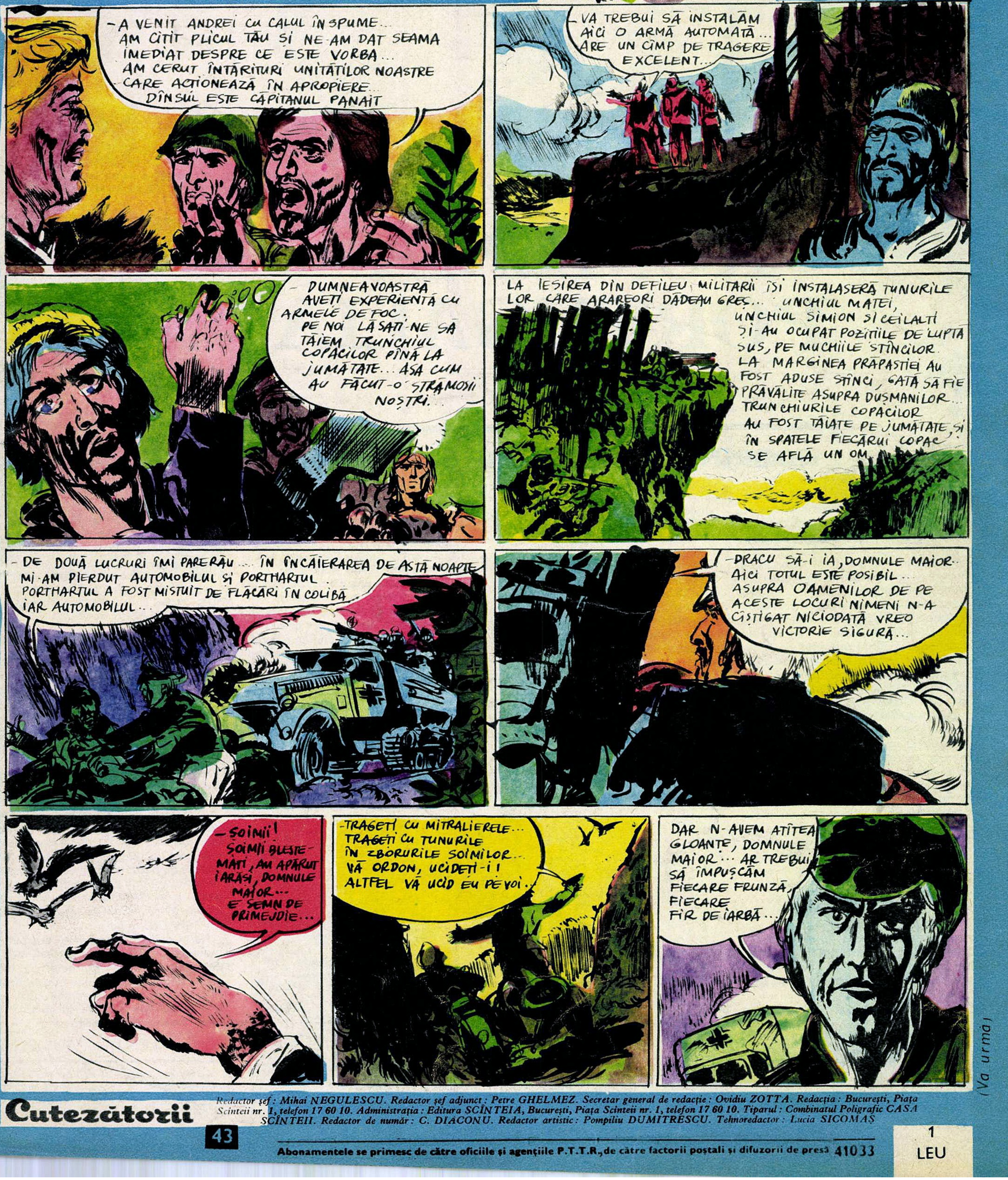
-A VENIT ANDREI CU CALUL ÎN SPUME... AM CITIT PLICUL TĂU ȘI NE-AM DAT SEAMA IMEDIAT DESPRE CE ESTE VORBA... AM CERUT ÎNTĂRITURI UNITĂȚILOR NOASTRE CARE ACȚIONEAZĂ ÎN APROPIERE... DÎNSUL ESTE CĂPITANUL PANAIT
-VA TREBUI SĂ INSTALĂM AICI O ARMĂ AUTOMATĂ... ARE UN CÎMP DE TRAGERE EXCELENT...
-DUMNEAVOASTRĂ AVEȚI EXPERIENȚĂ CU ARMELE DE FOC. PE NOI LĂSAȚI-NE SĂ TĂIEM TRUNCHIUL COPACILOR PÎNĂ LA JUMĂTATE... AȘA CUM AU FĂCUT-O STRĂMOȘII NOȘTRI...
LA IEȘIREA DIN DEFILEU, MILITARII ÎȘI INSTALASERĂ TUNURILE LOR CARE ARAREORI DĂDEAU GREȘ... UNCHIUL MATEI, UNCHIUL SIMION ȘI CEILALȚI ȘI-AU OCUPAT POZIȚIILE DE LUPTĂ SUS, PE MUCHIILE STÎNCILOR. LA MARGINEA PRĂPASTIEI AU FOST ADUSE STÎNCI, GATA SĂ FIE PRĂVĂLITE ASUPRA DUȘMANILOR... TRUNCHIURILE COPACILOR AU FOST TĂIATE PE JUMĂTATE, ȘI ÎN SPATELE FIECĂRUI COPAC SE AFLĂ UN OM.
-DE DOUĂ LUCRURI ÎMI PARE RĂU... ÎN ÎNCĂIERAREA DE ASTĂ NOAPTE MI-AM PIERDUT AUTOMOBILUL ȘI PORTHARTUL. PORTHARTUL A FOST MISTUIT DE FLĂCĂRI ÎN COLIBĂ IAR AUTOMOBILUL...
-DRACU SĂ-I IA, DOMNULE MAIOR. AICI TOTUL ESTE POSIBIL... ASUPRA OAMENILOR DE PE ACESTE LOCURI NIMENI N-A CÎȘTIGAT NICIODATĂ VREO VICTORIE SIGURĂ...
-ȘOIMII! ȘOIMII BLESTEMAȚI, AU APĂRUT IARĂȘI, DOMNULE MAIOR... E SEMN DE PRIMEJDIE...
-TRAGEȚI CU MITRALIERELE... TRAGEȚI CU TUNURILE ÎN ZBORURILE ȘOIMILOR... VĂ ORDON, UCIDEȚI-I! ALTFEL VĂ UCID EU PE VOI...
DAR N-AVEM ATÎTEA GLOANȚE, DOMNULE MAIOR... AR TREBUI SĂ ÎMPUȘCĂM FIECARE FRUNZĂ, FIECARE FIR DE IARBĂ...

(Va urma)

Cutezătorii

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor de număr: C. DIACONU. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă 41033

1 LEU